449 441

உ
ஓம்
பரப்பிரஹ்மணே நம:

ஆனந்தபோதினி

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு"—திருவள்ளுவர்.

(ALL RIGHTS RESERVED.)

தொகுதி 4	சித்தார்த்தி௵ ஆனி௴ ௧௳ 1919௵ ஜூன்௴ 15௳	பகுதி 12

கடவுள் வணக்கம்.

ஆணிலே பெண்ணிலே யென்போல வொருபேதை
    யகிலத்தின் மிசையுள் ளதோ
ஆடிய கறங்குபோ லோடியுழல் சிந்தையை
    யடக்கியொரு கணமேனும் யான்
காணிலேன் திருவருளை யல்லாது மௌனியாய்க்
    கண்மூடி யோடு மூச்சைக்
கட்டிக் கலாமதியை முட்டவே மூலவெங்
    கனலினை யெழுப்ப லினையும்
பூணிலே னிற்றைநாட் கற்றதுங் கேட்டதும்
    போக்கிலே போக விட்டுப்
பொய்யுலக ஞயினே ஞயினுங் கடையான
    புன்மையே னின்ன மின்னம்
வீணிலே யலையாமன் மலையிலக் காகநீர்
    வெளிப்படத் தோற்றல் வேண்டும்
வேதாந்த சித்தாந்த சமரசா னிலைபெற்ற
    வித்தகச் சித்தர் கணமே.

எல்லாஞ் சிவன்செய லென்றறிந் தாலவ னின்னருளே
யல்லாற் புகலிடம் வேறுமுண் டோவது வேநிலையா
நில்லாயுன் னுற்றமி யேற்குக் கதியுண்டிந் நீணிலத்திற்
பொல்லா மயக்கத்தி லாழ்ந்தாவ தென்ன புகனெஞ்சமே.

ஒளியே யொளியி னுணர்வே யுணர்வி னுலகைபொங்குங்
களியே களிக்குங் கருத்தே கருத்தைக் கவராக்கொண்ட
வெளியே வெளியின் விளைசுக மேசுகர் வீறுகண்டே
தெளியேன் றெளிந்தவ ரைப்போற்றி டேனென்ன செய்குவனே.

ஆனந்தபோதினி

சித்தார்த்தி௵ ஆனிமீ ௧௨

தேசாபிவிர்த்தி.

தண்கடல் சூழ்ந்த இப்பூவுலகின்கண் ஆண்டவன் செய்திருக்கும் சிருஷ்டியின் அதியற்புதம் எத்தகைய மேதாவிகளின் புத்திக்கும் எட்டத்தக்கதல்ல. எண்ணிறந்த ஜன்மங்கள் எடுத்து எவ்வளவோ வினைகளையெல்லாம் அனுபவித்துக் கடைசியில் நிஷ்காமிய தவத்தால் சித்தசுத்தி யுண்டாகிப்பின் ஆண்டவன் அருளால் தான் என்பது என்ன என்ற ஆன்ம ஞானத்தைப்பெற்று, மனம் அவனிடத்து வைத்த அன்பின் உருவமாய் மாறிக் கரைந்து கரைந்து நான் என்கிற ஆணவம் தேய்ந்து தேய்ந்து, அந்த அருட்கடலில் தன்னை யிழந்து, தான் என்றும் பரமான்மா என்றும் பேதமறிய வொண்ணு நிலையில் அவனோடு இரண்டறக்கலந்து, என்று மழியாப் பேரின்பமாகிய முத்தியை யடையும் ஆன்மாக்களும், அச்சச்சிதானந்த சொரூபியின் பரமானந்த போகத்தை மட்டும் அனுபவிக்க உரியனவே யன்றி, அவனுடைய பஞ்சகிருத்தியங்களின் அந்தரங்கங்களையேனும், அவற்றை யெவ்விதம் அவன் தன் தொழிலற்ற நிலைமையில் சற்றும் சலனமின்றி யிருந்துகொண்டே நடத்துகிறானென்பதையேனும் உணரத்தகுரியவையல்ல.

இப்புவியில் அறறிவுடையமக்கள் ஜனித்ததற்கு முன், சிருஷ்டியில் எவ்வளவோ அற்புதமான மாறுதல்கள் நடந்து வந்தனவென்று அறிவாளிகள் உணர்ந்திருக்கிறார்கள். மேலும் மானிடர் ஜனித்த ஆதிகாலத்தில் சற்றும் நாகரீகமென்பதையே யுணராதவர்களாய் இருந்ததாகவும், ஒருகாலத்தில் மிருகங்களுக்குச் சமதையாகவே இருந்தார்களென்றும் கூறப்படுகிறது. அதன்பிறகு நாட் செல்லச் செல்ல எல்லாவிஷயங்களிலும் விருத்தியடைவதிலேயே ஆவல் கொண்டவர்களானார்கள். ஆனால் உலகிலுள்ள எல்லா நாடுகளிலும் அவ்விருத்தி ஏககாலத்தில் ஒரேயளவில் இருந்ததாய்க் காணப்படவில்லை. எவ்வாறெனின் மேல்நாடுகளில் இரண்டு மூன்று ஆயிரவருடங்களுக்குமுன் நாகரீகம் என்ற மணமே கிடையாது. அங்கிருந்தவர்கள் காட்டில் மரங்களின் மீழும், மலைப்பொந்துகளி

லும், குகைகளிலும் வாசம் செய்துகொண் டிருந்தார்கள். பூமியை யுழுது பயிர்செய்ய வழியாததால் காட்டில் தங்கள் கைக்கு எட்டிய மிருகம் பட்சிகளைத் தந்திரமாய்ப்பிடித்து அவற்றின் மாமிசத்தையும், காய், கனி, கிழங்கு வர்க்கங்களையும் தின்று ஜீவித்து வந்தார்கள். பிறகு கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் நாகரீக நன்மையை யுணர்ந்து அன்னிய நாட்டாருடைய நாகரீகம், இலௌகிக மதாசாரங்கள் முதலியவற்றைப் பின்பற்றத் தொடங்கி அவற்றில் தங்களுக்கு அனுகூல மானவற்றை மட்டுமே யேற்றுக் கொண்டார்கள்.

அவர்கள் இன்னும் தங்கள் நாகரீக ஆசாரங்களில் சீர்திருத்தம் செய்து விர்த்தியடைந்துகொண்டே வருகிறார்கள். அந்த முயற்சியில் அவர்கள் சற்றும் சளிப்பதில்லை. அன்னியர் ஆசாரங்களையோ, அவர்களில் சொல்ப கல்வி அறிவுடையோர்கூட எடுத்ததே அலட்சியமாகவும் தூஷணமாகவும் கூறிவிடுவதில்லை. ஆனால் அவற்றைப் பற்றிச் சிந்தித்து ஆராய்ச்சிசெய்து, அவற்றின் பலாபலன்களை யுணர்ந்து, அவற்றில் தகுதியானவைகளைத் தாங்களும் அனுசரிக்கிறார்கள். இனி நமது தாய்நாட்டைப்பற்றிக் கவனிப்போம்.

மேல்நாடுகள் நாகரீகம் என்பதையே யுணராதிருந்தபோது, இன்னும் அதற்கு ஆயிரக்கணக்கான வருடங்களுக்குமுன்பே நம் நாடு நாகரீகம், இலௌகிகமதாசாரங்கள், கல்விச்செல்வம், பொருட்செல்வம் முதலிய யாவற்றிலும் தனக்கு ஒப்புவமையில்லாத மகா உன்னத நிலைமையிலிருந்தது என்பது உலகறிந்த உண்மையே. நாகரீகமே கிழக்கேபிறந்து மேற்கிற் சென்று பரவியது என்றே தெரிகிறது. அத்தகைய உன்னத நிலைமையிலிருந்த தெய்விகம் பொருந்திய நம்தாய்நாடு, பிற்காலத்தில் கலியின் கொடுமையால் சம்பவித்த பலகாரணங்களால், நாளுக்குநாள் க்ஷீணதசை யடைந்து கடைசியில் இப்போதிருக்கும் பரிதாபநிலைமைக்கு வந்துவிட்டது.

இதுகாறும் தங்கள் நிலைமையைக்கவனியாமலே யிருந்துவிட்ட நம்நாட்டார் கொஞ்சகாலமாய் நீண்டநித்திரையிலிருந்து விழித்துக்கொண்டு, நாமும் முன்னேற்றமடைந்து நமதுநாடு பூர்வத்திலிருந்ததுபோல் சீரும்செல்வமு மடையும்வண்ணம் செய்யவேண்டும் என்று சிரத்தை யெடுத்துக்கொள்ளத் தொடங்கி யிருக்கிறார்கள் என்பது யாவரும் அறிந்தவிஷயமே. ஒருநாட்டார் க்ஷேமமடைய வேண்டுமாயின் கல்விச்செல்வம், பொருட்செல்வம் இவையிரண்டும் அவசியம் வேண்டும். ஒருநாடு மேலோங்கி வரவேண்டுமாயின் அந்நாட்டிலுள்ள சிலர்மட்டும் கல்விகற்றிருந்தால் போதாது. அதிலும் இப்போது நம்நாட்டிலிருப்பதுபோல், அக்கல்வியும் ஜீவனார்த்தத்திற்காகக் கற்றுக்கொள்ளும் அன்னியபாஷைக் கல்வியாயிருந்தால், அதனால் அந்நாடு ஒருபோதும் உண்மையும் நிலையுமான முன்னேற்றத்தை அடையாது.

ஒருநாடு நிலையான முன்னேற்றத்தை யடையவேண்டுமாயின் ஜனசமூகத்தில் பெரும்பாலோர் கல்வியடைந்திருக்க வேண்டும். அதுவும் தாய்ப்பாஷையில் கற்கவேண்டும். வர்த்தகம் செய்யும் முறைமையைக் கற்பிக்கும் நூல்களையும், பலவித கைத்தொழில்களைப் போதிக்கும் நூல்களையும், அவற்றிற்கு அவசியமாய் வேண்டிய பலசாத்திரங்களையும், இன்னும் இராஜாங்க முறைமைகள் முதலிய உலகஞானங்களைப் போதிக்கும் நூல்களையும் தாய்ப்பாஷையில் கற்கவேண்டும்.

நம் தாய்நாடு மிக்க செல்வக்குறைவை யடைந்திருக்கிறதென்பது யாவருமறிந்த விஷயமே. அக்குறைவு அனேக தீமைகளையுண்டாக்குகிறது. நாம்செல்வமடைய வேண்டுமாயின் வறுமையையதிகமாக்கும் காரணங்களை முன்னே ஒழித்துவிட்டுப் பிறகு செல்வத்தை யடையவேண்டியதற்கு அவசியமான முயற்சிகளைச் செய்யவேண்டும். நமது நாட்டில் தேசாபிமானமுடைய அனேகம் அறிவாளிகள் நமது தாய்நாட்டின் க்ஷேமாபிவிர்த்திக்காகப் பாடுபட முன்வந் துழைக்கிறார்கள். இவர்களில் பலர் தாங்கள் சீர்திருத்தங்களையுண்டாக்குவதாக எண்ணிக்கொண்டு,உண்மையில் இப்போதிருக்கும் வறுமையை யின்னும் அதிகமாக வளரும்படி செய்துவிடுகிறார்கள். இவர்கள் அன்னிய நாட்டார் ஆசாரங்களைக் கண்மூடித்தனமாய்ப் பின்பற்றுவதுதான் நாகரீக சீர்திருத்த மென்றும், கௌரவமென்றும், அப்போதுதான் நாமும் மேல்நாட்டாருக்குச் சமதையாய் விடுவோமென்றும் பெரியமயக்கம் கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்கள் வயிற்றுக்காகப்படித்த வெறும்படிப்பாகிய அன்னியபாஷைப் படிப்பும் சகவாசதோஷமுமே இவர்களுக்கு இம்மயக்கத்தை யுண்டாக்குகிறது. இவர்கள் தாய்ப்பாஷையில் தங்கள் இலௌகிக மதாசாரங்களைப்பற்றிய நூற்களைக் கற்காத குற்றமானது, இவர்கள் தங்கள் முன்னோர்களுடைய ஆசாரங்களை அலட்சியமாய்க்கருதி அவமதிக்கும்படிக்கும், அன்னியர் ஆசாரங்களைக் கௌரவமாய்க் கருதும்படிக்கும் செய்கிறது.

இதனால் நம்நாட்டார் மிக்க வறுமையிலிருக்கும் இச்சமயம் செலவைக் குறைப்பதைவிட்டு பீடி., ஸிகாரெட், ஸோடா, லெமனேட், பயாஸ்கோப், நாடகம், மேல்பார்வைக்கு மட்டும் கண்ணுக்குப் பகட்டாய்த் தோன்றிச் சீக்கிரத்தில் பயனற்றுப் போகும் அன்னியநாட்டு விளையாட்டுச் சாமான்களைப் போன்றவற்றை யதிக விலைகொடுத்து வாங்குவது, முதலிய பல வீணான விஷயங்களில் பணத்தைச் செலவழிக்கிறார்கள். கூலிவேலை செய்யும் ஏழைகளும் இவ்வாறு நடக்கிறார்களென்றால், நம்நாடு இன்னும் க்ஷீணதசை யடையுமென்பதிற் சந்தேகமென்ன. இதோடு அதிகமாய்ப்பொருள் சம்பாதிக்கும் வழியையறிந்து அதற்காக முயற்சி செய்பவர்களோ ஒருவருமில்லை.

இப்போது நாம் மேலேகூறியபடி நமது நாடு க்ஷேமமடைய வேண்டுமாயின் பாமர ஜனங்களில் பெரும்பாலோர் கல்விகற்று அனேக விஷயங்களை யுணரவேண்டியிருக்கிறது. இவர்கள் அப்போதனையை யெவ்வாறடைவது? பாடசாலைகள்வைத்து யாவர்க்கும் போதிக்க முடியுமா? ஒருபோதும் நடவாது. நம் நாட்டிலுள்ள தேசாபிமானிகளாகிய அறிவாளிகள், ஜனங்கள் உணர்ந்து நடந்துகொள்ளவேண்டிய முக்கிய விஷயங்களைப் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் மூலமாகத்தான் போதிக்கிறார்கள். அப்பத்திரிகை முதலியவை யேற்பட்டது **தேசாபிவிர்த்திக்காகவே** யன்றி வேறில்லை. அவற்றின் மூலமாய்ப் பல அரியவிஷயங்களை மிக்க குறைந்த செலவில் அறிந்து கொள்ளலாம். ஆயினும், இப்போதிருப்பது போல் கொஞ்சம் படித்தவர்கள் சிலர் சிலர் ஆங்காங்கு வாசகசாலைகள், சங்கங்கள் முதலியவை ஏற்படுத்திச் சில பத்திரிகைகளை வாங்கி, வாசித்து வருவதால்மட்டும் நமதுநாடு க்ஷேமமடைந்துவிடாது. மேலேகூறியபடி பாமரஜனங்களும் பத்திரிகைகள் முதலியவற்றை வாசிக்கும்படி செய்யவேண்டும். அவற்றை வாசிப்பதால் அவர்கள் அடையக்கூடிய பலன்களைப்பற்றி அவர்களுக்குப் போதிக்கவேண்டும்.

திருட்டாந்தமாய் இப்போது செல்வமும் சிறப்பும் பொருந்தி முன்னேறியிருக்கும் மேல்நாடுகள், அமெரிகா, ஜபான் முதலிய நாடுகளைக் கவனித்தால் அந்த;வுண்மை அங்கைநெல்லிக்கனிபோல் விளங்கும். அவர்கள் ஒருநாடு க்ஷேமமடைவதற்குப் பத்திரிகைகளே முக்கிய கருவியென்று அறிந்து அவற்றை யேராளமாய் விர்த்தி செய்திருக்கிறார்கள். பாமரஜனங்களும் புதுசங்கதிகளையுணர்வதன் ருசியை யறிந்ததே, ஒருவர் வாசிப்பதைக்கேட்க நாம் எதிர்பார்த்துக்கொண் டிருப்பதைவிட நாமே வாசிக்கக் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்ற சிரத்தை யுடையவர்களாய்விடுகிறார்கள். திருட்டாந்தமாய் இப்போது நம் நாட்டில் பலவித நாவல்கள் எழுதப்பட்டுவருவதால் அனேகர் அவற்றை வாசிக்க விருப்பங்கொண்டே கல்விகற்றுக்கொண் டிருக்கிறார்கள். தாய்ப்பாஷையானதால் சுலபமாய்க் கற்றுக்கொள்ளுகிறார்கள். அந்த நாடுகளில் கூலிவேலை செய்வோர்களும் ஆங்காங்கு சிற்சிலர் சிறுசிறு சங்கங்களாய் ஒன்றுசேர்ந்து தலைக்குச் சொற்பதொகை பிரிவுபோட்டுக்கொண்டு தாய்ப்பாஷைப் பத்திரிகைகளை வரவழைத்து, வாசிக்கத் தெரிந்த ஒருவனை வாசிக்கச்சொல்லியேனும் கேட்டு விஷயங்களையறிந்துகொள்கிறார்கள். இதனால் அந்நாடுகளில் தினசரிப்பத்திரிகைகளுக்குக்கூட இலட்சக்கணக்கான சந்தாதாரர்களிருக்கிறார்கள்.

அந்தோ நமதுநாட்டிலோ அத்தகைய முயற்சியேகிடையாது. யாரேனும் ஒருவர் பத்திரிகைகளின் சிறப்பையும், அவசியத்தையும் பற்றிக்கூறினால், அவற்றைக் கேட்பவர்களில் ஒவ்வொருவர்

"இந்த ஆள் தான் நடத்தும் பத்திரிகை அதிகமாய்ச் செலவாக வேண்டுமென்று இப்படிக்கெல்லாம் கூறுகிறான்" என்கிறார்கள். அந்தோ! இவர்கள் மதியை யென்னென்றியம்பலாம்?

இப்போது நமது ஆனந்தபோதினி ஜனித்து நான்காவதாண்டு அடுத்த ஆனிமாதத்தோடு முடிவாகிறது. அடுத்த **ஆடிமீ 1-ம்வ 5-வதாண்டு பிறக்கிறது.** இதுகாறும் பல்லாயிரம் பண்டிதர்களும் உபாத்திமார்கள், பெரியோர்கள் முதலியவர்களும் அதற்கு (நாம் கோராமலே) நற்சாட்சி பத்திரங்களை யளித்திருக்கிறார்கள். இவர்களில் ஒவ்வொருவரும் இச்சஞ்சிகை நம்நாட்டிற்கு மிக்க நலத்தை யளிக்குமென்றே புகழ்ந்து கூறியிருக்கிறார்கள். **கடந்த நான்கு வருட** அநுபவத்தால் சாதாரணஜனங்களும் நல்ல அபிப்பிராயமே யுடைத்தாயிருக்கிறார்கள்.

அப்படியிருந்தும் சிலர் இடையில் (வருடமுடிந்ததே), அடுத்த வருடம் சஞ்சிகை யனுப்பவேண்டாமென்று எழுதிவிடுகிறார்கள். அவர்கள் (பேசாமலிருந்து நாம் வி. பி. யனுப்பியபிறகு வாபீஸ் செய்து நமக்கு நஷ்டமுண்டாக்காமல்) அவ்வாறு முன்னடி யறிவிப்பதற்காக நாம் உண்மையாகவே வந்தன மளிக்கிறோம். ஆனால் இதனால், இன்னும் நம்மவர்களில் பெரும்பாலர்க்கு இவற்றாலடையக் கூடிய பலன் இன்னதென்று தெரியவில்லை யென நன்கு விளங்குகிறது என்பதற்காகவே இதைக்கூறினோம். நமது நாடு க்ஷேமமடைய வேண்டுமாயின் இப்போதுள்ள பத்திரிகை சஞ்சிகைகள் இப்படிப் பல்லாயிரக்கணக்காய்ப் பெருகினும் போதாது.

இந்த உண்மையை யுணர்ந்து நமதுநாடு க்ஷேமமடைய வேண்டும் என்ற கருத்துடைய நமது அன்பார்ந்த சந்தா நேயர்களும், சங்கங்கள், சபைகள், இவற்றின் அவயவிகளும் பாமர ஜனங்களுக்குச் **சஞ்சிகையின்** பயனைப்போதித்துப் பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகள் வாசிப்பதில் அவர்களுக்குப் பிரியமுண்டாகச் செய்தால், அது பெரும் புண்ணிய மளிக்கும் சிறந்த தேச ஊழியமாகும் என்பது உண்மை. நாம் மட்டும் வாசிப்பதில் தேசத்திற்கு ஒரு நன்மையுமுண்டாகாதென்பதை நன்குணர வேண்டும். பரம தயாநிதியாகிய ஆண்டவன் நமது கோரிக்கையை நிறைவேற்றுமாறு பிரார்த்திப்போமாக.

ஓம் தத்ஸத்.

கைகள்

நாம் சுகமாய் வாழ்வதற்காக நன்மை தீமைகள் இப்படிப்பட்டவை யென்று நன்றாய் அறிந்து கொள்ளும்படி மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி முதலான இந்திரியங்கள் நமக்கு இயல்பாகவே ஆண்டவனால் அளிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுள் மெய் என்னும் இந்திரியம், வாய் கண் மூக்கு செவி என்னும் நான்கு இந்திரியங்களைப்போலாகாமல், நமது உடல் முழுதும் பரவி யிருக்கிறது. மெய் அல்லது தவக்கு (ஸ்பரிச உணர்ச்சியை

யறியுமிந்திரியம்) என்னும் இந்திரியமானது பல விஷயங்களில் மற்ற இந்திரியங்களைவிட மிகவும் விநோதமானது. கண் மூக்கு முதலிய இந்திரியங்களுக்கு, வெளியிலுள்ள விஷயங்களைக் கிரகிக்க வழியாயிருக்கிற கண்ணுருண்டை முதலியவைகளெல்லாம் தம் மிருப்பிடத்திலேயே அசையாமல் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. துவக்கு இந்திரியத்துக்கு இருப்பிடமோ தேக முழுமையும் பரவியிருக்கிறது. கண் காது மூக்கு இவைகள் மலர்ந்து தம்மிடத்திலேயே இருக்கின்றன. பலவித ஒளி ஓசை நாற்றம் என்கிற விஷயங்கள் தாமே அவற்றுள் வந்து புகுகின்றன. அவை வந்து உறுத்தும்போது, அவைகளைப் பாராமலும் கேளாமலும் மோராமலுமிருக்க நம்மால் முடியாது. ஸ்பரிச உணர்ச்சியோ அப்படியல்ல. பரிசிக்கத்தக்கவை இவையென்பதையும் பரிசிக்கத்தகாதவை இவையென்பதையும் கை கால் முதலியவை தாமே தெரிந்தெடுத்து, தமக்கு ஏற்றதையே பரிசிக்கின்றன.

கையானது தனக்கு விருப்பமான பொருள்களைக் கிட்ட வரவழைத்துக் கொள்கிறது. விருப்பமில்லாதவைகளைத் தூர ஒதுக்கி விடுகிறது. கண்ணோ அப்படியல்ல; எதிரிலுண்டாகும் எத்தகைய பயங்கரக் காக்ஷிகளையும் கண்டே தீரவேண்டும். அதைத் தடுத்துக்கொள்ள முடியாது. காதும் அப்படியே; எவ்வளவு அருவருப்பான சத்தமுண்டானாலும் அதைக் கேட்டாலொழியத் தீருமா? அப்படியே தனக்குள்ளே வந்தடைகின்ற பலவகைக் கெட்டநாற்றங்களை மூக்கு மோராமல் மற்றென்ன செய்யமாட்டும்?

இப்படி பஞ்சேந்திரியமொவ்வொன்றும் தன்காரியமொன்றுக்கு மாத்திரமே கவலைப்படுகின்றதென்று சொல்லவேண்டாம். மற்ற இந்திரியங்கள் உபயோகமற்றுப் போனால், அவற்றிற்கு பதிலாய் அவைகளின் வேலையையும் தானே செய்விக்கின்றது. குருடனுக்கு கை வழிகாட்டுகின்றது. கால் மேடு பள்ளங்களில் பிசகாமல் எச்சரிக்கையாய் அடிவைக்க முயலுகின்றது. கையானது எதிரிலிருக்கும் வஸ்துவைத் தெரிவிக்கின்றது; எழுத்துக்களின் வரிவடிவங்களை அறிகின்றது. இப்படிக் கண்ணில்லாதவர்களுக்குக் கண்ணாலாக வேண்டிய பற்பல காரியங்களையும் கை செய்து கொடுக்கின்றது.

செவிடனுக்கும் இப்படியே கை உபயோகப்படுகின்றது. பேசவாயில்லாமலும் கேட்கக் காதில்லாமலும் அல்லாடுகிற ஊமைக்குக் கை எத்தன்மையாக உபயோகப்படுகின்றது பாருங்கள்! அவன் கையாட்டங்களும் விரற்கூட்டங்களும் எதிரிலிருப்பவர் கண்களோடு எவ்வளவோ சாமர்த்தியமாகப் பேசி அவன் கருத்தைக் கண்ணாடிபோலும் காட்டுகின்றன.

இப்படி மற்ற இந்திரியங்கள் தமது இயற்கையில் குறைவுபட்டிருக்கும்போது மாத்திரந்தானா கை அவைகளுக்கு உதவுகின்றது? அவை சிறிதும் குறைவில்லாமல் செம்மைப்பட்டிருக்கும் காலத்திலும் கைகள் அவைகளுக்கு அதிக சாமார்த்தியத்தையும் பெருமையையும் உண்டாக்குகின்றன. கையானது கண்களின் பார்வை செம்மையாய்ச் செல்லும்படி அவற்றிற்கு வேண்டிய பல கருவிகளைக் கற்பிக்கின்றது. வெகுதூரத்திலுள்ள நட்சத்திரங்களின் வடிவங்களைக் கூடப் பக்கத்திலிருப்பவை போலப் பார்க்கத்தக்க கருவியான தூர திருஷ்டி கண்ணாடிகளையும், வெறுங்கண்ணால் கண்டறியக்கூடாத அதிகநுட்பமான பொருள்களைக்கூடத் தெளிவாய்ப் பார்க்கத்தக்க அணுதரிசினி யென்னும் கருவிகளையும் கற்பித்துக் கொடுப்பதோடு, அக் கண்களுக்கு யாதொரு விபத்தும் நேரிடாவண்ணம் காத்து

வருவது கையல்லவா. அப்படியே காதுக்கு இன்பமான சிறந்த நாதங்களை உண்டாக்கத்தக்க வீணைமுதலிய பல கருவிகளை உண்டு பண்ணி, அவற்றின் பலவகை நாதங்களின் விசேஷங்களின் வேற்றுமை காது செம்மையாய் கற்றுக் கொள்ளுகிற வரையில் அந்த வாத்தியங்களை ஒலிப்பித்துக் கொண்டிருப்பதும் கை தானே. கையானது நாசிக்கு வாசனையூட்டும் பொருட்டு பலவித வாசனை மலர்களையும் கொய்து கொடுக்கின்றது. நாசி எக்காலத்தில் எந்தவாசனையை விரும்பினாலும் கையானது அதைத்தேடிக் கொடுக்கச் சித்தமாய் இருக்கின்றது. ரசனேந்திரியத்திற்கிருப்பிடமான நாக்கைப்பற்றிப் பார்த்தாலோ அதற்கு வேண்டியபடி உபசரிக்கக் கையொன்றிராவிட்டால் அப்போதே உருசி யறிகிற விஷயத்தில் அதற்கிருக்கிற பெருமை போனதுதான். பலவாறு சொல்லியென்ன? மற்றெல்லா இந்திரியங்களைக் காட்டிலும் கையானது மிக்க சிரேட்டமானதாய் விளங்கி மனிதனுக்கு ஒரு முக்கிய வேலைக்காரனு யிருக்கிறது. ஏனெனில் அதுவே மற்ற இந்திரியங்களின் கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றுகிறது.

இவ்வாறு மனிதனுக்கு கையானது பலவகையாய் உதவுவது மல்லாமல், அவனுடைய தைரிய சவுரியங்களையும், புத்தியுக்திகளையும், உற்சாக சாமார்த்தியங்களையும், தயை தாக்ஷணியங்களையும், விருப்பு வெறுப்புகளையும், இன்னும் இவ்வகைப்பட்ட பலவித மனோகுணங்களையும், பலவகையாக வெளிப்படுத்த முதற் கருவியா யிருக்கிறது. கையில் ஒருகத்தியைக்கொடுத்தால் அது அக்கத்தியைக் கொண்டு அவனுக்காக பகைவரோடு பலமாய்ப் போர்புரியும். கலப்பையைக் கொடுத்தால் அதைக் கொண்டு எருழும். ஒரு வீணையைக் கொடுத்தால் அதைக் கொண்டு விநோதமாய் வாசிக்கும். ஒரு வர்ணவத்தியைக் கொடுத்தால் அதைக் கொண்டு பலவிதமான சித்திர மெழுதும். லேகினியைக் கொடுத்தால் அதைக்கொண்டு அவனுக்கு பதிலாகப் பேசும். சபைகளில் சம்பாஷணை செய்யும்; கடவுள் கைங்கரியங்களும், கடவுள் துதியும், ஆசிர்வாதமும், நமஸ்காரமும் செய்வது கைகளேயாம்.

கைகள் செய்யக்கூடாத காரியங்களும் உலகத்திலுண்டோ? மலைபோன்ற அபாரமான வேலைகளைக் கைகள் சுலபமாய் முடிக்கின்றனவன்றோ. 100 யானை கட்டினாலும் அசைக்கவொண்ணாத சுமைகளை நீராவியந்திரங்களினால் ஓர் கையால் இலகுவாக ஓட்டிக்கொண்டுபோகவில்லையா. பல்லாயிரம் மைல்களுக் கப்பால் உள்ளவர்களுக்கும் நேர் நேராகப் பேசுவதுபோல் அறிவிக்கும் தந்திகளும் கையினுடைய வேலையல்லவா. மேலும் யந்திரங்களென்ன, நீராவிக்கப்பல்களென்ன, ஆகாயமளாவிய கட்டிடங்களென்ன, பெரிய பட்டணங்களென்ன, பல தேசங்களென்ன, பூமண்டலங்களென்ன, இவையெல்லாம் என்னவென்று நினைக்கிறீர்கள். செவ்வையாய் ஊன்றிப் பார்த்தால் இப்பூ மண்டலமுழுதும் ஒரு கையின் திறமையாலே நடைபெறுகின்றது. நன்மை செய்வதும் கைகளே தீமை செய்வதும் கைகளே. உலகத்தை ஆளும் செங்கோல் பிடிப்பதும் கையே. பூர்வத்தில் பரமசிவம் ஜனகாதி முனிவர்களுக்கு மோனநெறியைக் காட்டியதும் கையேயாகும். இத்தகைய அருமைக் கரங்களை மாந்தர்களாகிய நமக்குப் பெருங்கருணைக்கடலாகிய பரம பிதா அளித்திருக்கும்போது, இக்கைகளை வைத்துக்கொண்டு நாம் சோம்பித் திரியாமல் ஏதேனும் ஓர் கைத்தொழில் புரிந்து பிறர்பொருளின் இச்சையின்றி வாழ்ந்து உலகினர்க்காக நன்மை புரியும் விஷயத்திலும், பரோபகாரத்திலும், பெரியோர்கள் சேவையிலும்,

தேவ திருப்பணிவிடைகளிலும், தர்மம் புரிவதிலும், சத்விஷயங்களிலும், உலகுக்கு நன்மைபயக்கும் பல விஷயங்களிலும் நமது கரங்களை உபயோகப்படுத்தி அதினால் வரும் இம்மைப் புகழ்பெற்று, மறுமைப் பயனாகிய நிரதிசயானந்தப்பெருவாழ்வையும்பெற் றின்புறுமாறு எல்லாம்வல்லானை அன்புடன் பிரார்த்திப்போமாக. சுபம்.

இந்த வியாசமானது 1877 வருஷத்திய "ஜனவிநோதனி" என்னும் சஞ்சிகையின் VIII சஞ்சிகை யிலிருந்ததை ஒட்டி எழுதப்பட்டது. ஆன்றோர்பிழைபொறுக்க.

குமரன். செக்காரப்பட்டி.

சந்தா நேயர்களுக்கு ஓர் விண்ணப்பம்.

நமது அன்பார்ந்த சந்தா நேயர்களே! விஷயதானம் புரியும் கல்வியாளராகிய நண்பர்களே! யாவும் ஆக்கி யளித்துத் துடைக்கும் அருளுருவாகிய அனாதியாம் பரமன் உங்களுக்கும் உங்கள் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் நீண்ட ஆயுளையும், சுகக்ஷேமத்தையும், இவ்வுலகில் குறைவற்ற இன்பத்தையும், மறுமையில் நித்தியானந்தப் பேற்றையும் அருளுமாறு, அவனை முழுமனதோடும் பிரார்த்தித்து, கீழ்க் கூறப்படும் வேண்டுகோளை யொவ்வொருவரும் சற்றுமனம் வைத்துச் செவியேற்கும்படி வேண்டிக் கொள்ளுகிறோம்.

அரிய நண்பர்களே! சச்சிதானந்தப் பரம் பொருளின் கருணைகடாட்சத்தால் ஆனந்தபோதினியில் உங்களுக்கு ஏற்பட்ட அபிமானத்தாலும், அன்பாலும், அதன் அபிவிர்த்திக்காக நீங்கள் எடுத்துக்கொண்ட சிரத்தையாலும் நமது ஆனந்தனின் நான்காவதாண்டு செவ்வனே முடிந்து ஐந்தாவது ஆண்டு பிறக்கப் போகிறது.

நேர்ந்திருந்த மகாகொடிய யுத்தத்தால் தனக்கு வேண்டிய சௌகரியங்களில் குறைவு நேர்ந்ததன் நிமித்தம் நமது ஆனந்தன் சில கஷ்டங்களை யனுபவித்துக்கொண்டிருப்பினும், பிரதி மாதமும் தவறாமல் உங்களை வந்து தரிசித்து வருவதும், இப்போது ஆனந்தனுக்கு வேண்டிய வோர் முக்கிய உதவி (அச்சுக்கூடம்) கிடைத்திருப்பதும் நீங்களறிந்த விஷயங்களே. அச்சுக்கூடம் ஏற்பட்டும் நாம் நியாயப்படி எதிர்பார்த்த பலன் என்னமோ கிடைக்கவில்லை. ஏனெனில் யுத்தம் நின்றுவிட்ட போதிலும் ஐரோப்பாவில் இங்கிலாந்து பிரான்ஸ் முதலிய இரண்டொரு நாடுகள் தவிர மற்றவற்றி லெல்லாம் கட்சிபேதங்கள் ஏற்பட்டுக் குழப்பங்களே நடந்து கொண்டிருப்பதால், சமாதான ஏற்பாடுகள் இன்னும் பூரணமுடிவிற்கு வரவில்லை. இதனால் காகிதம், மசி, எந்திரச் சாமான்கள், முதலிய அச்சுக் கருவிகளெல்லாம் இன்னும் உயர்ந்த விலையிலேயே யிருக்கின்றன. சந்தாத் தொகையோ குறைந்த அளவிலேயே இருந்து வருகிறது.

நண்பர்கள் இந்த உண்மையைக் கருத்தில் வைத்து, இந்த நான்கு வருடங்களாக நடந்து கொண்டதுபோல், ஐந்தாம் வருடமும் நம்மானந்தனை யாதரிப்பதோடு, உங்கள் நண்பர்களையும் சந்தாதாரராகச் சேரும்படி சிபாரிசு செய்யவேண்டுமாய் வேண்டிக் கொள்ளுகிறோம். இவ்வரு மாசி ௴ சஞ்சிகையின் 283-வது பக்கம், 3-வது பத்தியில் நாம் கூறியபடி

நண்பர்கள் இனி யெடுத்துக்கொள்ளும் சிரத்தையே ஆனந்தனுக்கு மிக்க பயனளிக்கும். ஆனந்தன் விஷயத்தில் பூரண அபிமானமும் அன்பும் வைத்துள்ள நண்பர்களுக்கு இது விஷயமாய் நாம் அதிகம் கூறவேண்டுவது அனாவசியமேயாகும்.

நண்பர்களே! நான்காவது வருட சந்தாத் தொகையை மணியார்டர் மூலமாய் ஜூலைமாதம் 1 உ க்கு முன்பே நம்மிடம் வந்து சேருமாறு அனுப்பும்படி 3-வது வருடக்கடைசியில் கேட்டுக் கொண்டிருந்தும், மிகச் சிலரே யவ்வேண்டுகோளுக்கு மனமிரங்கினார்கள். அனேகர் ஜூலைமாதத்தியில் 4-வது வருட வி. பி. கள் அனுப்பப்பட்டபின்பு மணியார்டர் அனுப்பினார்கள். பலர் மிக முக்கியமான சந்தா நெம்பரைத் தெரிவிக்காமலும், அவர்களில் சிலர் தங்கள் விலாசத்தையும் தெரிவிக்காமலும் மணியார்டர் அனுப்பிவிட்டு, நமக்கு மிக்க தொந்தரை யளித்ததோடு, சஞ்சிகை வரவில்லையென்று தங்களுக்கும் மனக்கவலையை யுண்டாக்கிக் கொண்டு நமக்கு நிஷ்டூரமாகக் கடிதங்களும் எழுதினார்கள். இரண்டொரு சிறு விஷயங்களைச் சற்று மனதில் வைத்து நடந்துகொண்டால் நமக்கும் வீண் சிரமமில்லாது போவதோடு, சந்தா தாரருக்கும் சஞ்சிகை ஆலசியமாவது தவறுதலாவது இன்றிச் சரியாய் வந்து சேர்ந்துவிடும். ஆகையால் நண்பர்கள் கீழ்க்காணும் விஷயங்களை இம்முறையாவது கவனித்து நடக்கும்படி பிரார்த்தித்துக் கொள்கிறோம்:—

1. சந்தா தாரர்கள் மணியார்டர் மூலமாய் சந்தாத் தொகையை யனுப்பிவிடுவதால் அனேக கஷ்டங்கள் நேரிடாமற்போகும். அவ்வாறு உதவிபுரியும் நண்பர்கள் 1919 ளு ஜூன் மீ 30 உ-க்குள் நம்மிடம் வந்து சேரும்படி சந்தாத்தொகையை மணியார்டர் மூலமாகவே யனுப்பிவிட வேண்டும்.

   சந்தா நம்பரையும் விலாசத்தையும் கூபனில் கட்டாயம் தெரிவிக்க வேண்டும்.

2. ஐந்தாவது வருட சஞ்சிகை வேண்டாதவர்கள் தயவு செய்து மேற்கண்ட 30—6—1919-க்குள்ளாகவே தெரிவித்து விடவேண்டுமாய் மிகவும் வேண்டிக்கொள்கிறோம்.

கடந்தவருடம் அனேகர் முன்னறிவித்தெரிவிக்காமலே பிறகு வி பி.யை வாபீஸ் செய்தார்கள். சிலர் சந்தா நம்பர் விலாசம் இரண்டையும் தெரிவிக்காமலே "எனக்கு 4-வது வருட சஞ்சிகை யனுப்பவேண்டாம்" என்று எழுதிக் கையொப்பம் மட்டும் வைத்துவிட்டார்கள். அவர்கள் வி. பி. யை வாபீஸ் செய்துவிட்டு "நான் முன்னமே அனுப்பவேண்டாமென்று தெரிவித்திருக்க நீர் வி-பி யனுப்பவேண்டிய காரணமென்ன?" என்று நமக்கு எழுதினார்கள். அந்தோ இதுதானா சஞ்சிகை யபிமானிகளாகிய அறிவாளர் செய்யும் உதவி?

3. வெளி நாடுகளில் பினாங்கு, மலாக்கா, சிங்கப்பூர் இந்த விடங்கள் தவிர வேறிடங்கட்கு வி-பி யெடுக்கப்படுவதில்லை. ஆகையால் வெளி நாட்டுச் சந்தாதாரரனைவரும் மேற்கண்டபடி 30—6—1919-க்குள் இங்கு வந்து சேரும்படி சந்தாத்தொகையை முன்பணமாகவே யனுப்பிவைக்க வேண்டுமாய்க் கேட்டுக் கொள்கிறோம். அப்போது தான் பின் சஞ்சிகைகளும், அவர்களுக்கு ஆலசியமின்றி வரும்.

இம்முறையாவது நண்பர்கள் இவற்றைக் கவனித்து நடந்து கொண்டால் நமக்குப் பேருதவி செய்தவர்களாகக் கருதப்படுவார்கள்.

நேயர்களே! சந்தாதாரர்களின் மேல்விலாசங்களை இனி அச்சியற்றியே யனுப்பத்தொடங்கி யிருக்கிறோம். அதில் அவர்கள் பெயருக்கு முன்பு இருப்பதே சந்தாநம்பர் என்று அறிந்து கொள்ளக் கோருகிறோம். இம் மாதமே சிலருக்கு அச்சடித்த விலாசமே வரும். சீக்கிரத்தில் யாவர் விலாசங்களும் அச்சியற்றி முடிந்துவிடும். ஆதலால் சிலருக்கு மட்டும் அச்சடித்து வந்ததே நமக்கு வரவில்லையே யென்று ஒருவரும் மனவருத்தமடையாதிருக்கப் பிரார்த்திக்கிறோம்.

ஆண்டவன் அருள்புரிந்து நமது கோரிக்கைகளை நிறைவேற்ற வேண்டுமாய்ப் பிரார்த்திக்கிறோம்.

ஓம் தத்சத். பத்திராதிபர்.

மனவுறுதி.

மனத்தை ஒரு காரியத்தில் நிலையாக நிறுத்துதலுக்கு மன வுறுதி யென்று பெயர். இந்த மன வுறுதியானது, உலகத்தில் செய்து முடித்தற்கரிய பெரிய செயல்களை யெல்லாம் நிறை வேற்றிவிடும்; அளவற்ற ஐசுவரியத்தைக் கொடுக்கும்; பலரும் கொண்டாடத் தக்க கௌரவத்தையுண்டாக்கும்; தேக திடத்தைத் தரும்; மனக்கவலையையும், தேகப் பிணிகளையும், தரித்திரத்தையும், பகையையும் அடியோடு தொலைத்து விடும்; தினந்தோறும் மகிழ்ச்சி நிறைந்த வாழ்வை நல்கும்; பூரண ஆயுளை விருத்தி செய்யும்; மன்னர் மன்னர், மகான்கள் ஆகியவர்களுடைய சிநேகத்தை யுண்டாக்கும்; தவத்தை நிலைபெறச் செய்யும்; தெய்வ கிருபையைப் பெறுவிக்கும்; முடிவாகச் சொல்லுமிடத்து முத்திக்கும் இதுவே பெருஞ் சாதனமாகின்றது; இன்னும் நன்றாக ஆராயின், மன வுறுதியால் ஆகாத காரியம் உலகத்தில் ஒன்றுமில்லை யென்றே சொல்லலாம்.

இத்தகைய மன வுறுதியால், முற்காலத்தும், பிற்காலத்தும், மேன்மையடைந்தார் எண்ணிலர்; அவர்கள், மனோதிடத்தால் நிறைவேற்றி யிருக்கும் அரிய பெரிய காரியங்களையும், அவற்றால் அடைந்திருக்கும் அழியாப் புகழையும் நினைக்குந்தோறும் மனத்தில் அளவற்ற ஆச்சரியமும், அடங்கா மகிழ்ச்சியு முண்டாகின்றன.

முற் காலத்தில் தேவர்கள் மன வுறுதியால் பாற்கடலைக் கடந்து அமுதம் பெற்று நரை, திரை, மூப்பு, சாக்கா டென்பவைகளை நீக்கிக் கொண்டனர்; பகீரதன் ஆகாயகங்கையைப் பூமிக்குக் கொண்டு வந்தான்; (பெரிய காரியங்களைச் செய்து முடித்தற்கு, 'பகீரதப் பிரயத்தனம்,' என்று இன்னும் மனிதர் சொல்லி வருவதால் இவன் புகழ் விளங்குகின்றது) விசுவாமித்திரன் திரிசங்கு சுவர்க்க மென்னும் ஒரு சுவர்க்கத்தையே சிருஷ்டி செய்தான்; மார்க்கண்டர் என்றும் சிரஞ்சீவி யாயினர்; பிரகலாதன், தன் தந்தையால் செய்யப்பட்ட தீங்குகளுக்கெல்லாந் தப்பி மேன்மையடைந்தான்; இந்திரன் ஐந்தரு, சிந்தாமணி முதலியவற்றைப் பெற்றான்; குபேரன் இருநிதி படைத்தான்; நகுஷன் இந்திர பதம் பெற்றான்; சாவித்திரி தன் கணவனுயிரையும் மீட்டுக் கொண்டு வந்தாள்; கண்ணகி மதுரையை யெரித்துப் பத்தினிக் கடவுளாயினள்.

இக் காலத்திலும், மனவூக்கத்தினாலேயே மேல்நாட்டார் சிறந்தவர்களாய், எவ்வளவோ அருமையான காரியங்களை யெல்லாம் நிறை வேற்றிச் செல்வமும் கீர்த்தியும் பெற்று வருகின்றனர்; லண்டன் நகரிலுள்ள 'தேம்ஸ்' நதியின் நீரோட்டத்திற்குக் கீழே 'சர் - ஐ - மார்க்பிரான்னல்' என்பவர் சுரங்கப்பாலம் ஒன்றைக் கட்டி முடித்திருக்கின்றார்; இது மிகவும் ஆச்சரியமானது; இன்னும் சிலமேதாவிகள், 'டான்யூப்' நதியில் 4770அடி நீளமுள்ள, 'திராஜன்' என்னும் பாலத்தைக் கட்டி முடித் திருக்கின்றனர்; அமெரிக்காவிலுள்ள 'நியூயார்க்' பட்டணத்திற்கும். 'புரூக்லின்' என்னும் இடத்துக்குமிடையில்5980அடிநீளமானதொங்கும்பாலமொன்றைக்கட்டி முடித்திருக்கின்றனர்; 'பெல்ஜியம்' நகரத்தில் 8490 அடி ஆழமுள்ள நிலக்கரிச் சுரங்க மொன்றை ஏற்படுத்தி யிருக்கின்றனர்; இன்னும் பல அதிசயமான கட்டிடங்களையும் கட்டிமுடித்திருக்கின்றனர்; உயிர்ப் பிராணிகளைப் போல் தாமே தொழில் செய்யும் எண்ணில்லாத யந்திரங்களைக் கண்டுபிடித்திருக்கின்றனர்; ஆகாயவிமானம், நீரில் மூழ்கிச் செல்லும் கப்பல், ரெயில் முதலியவற்றையும் தங்கள் புத்தி நுட்பத்தால் கண்டுபிடித்திருக்கின்றனர்; சிலர் தங்கள் ஆயுள் வரை நீண்டபிரயாணஞ் செய்து, மனிதர் போகக் கூடாத பற்பல தீவுகளையும், சிலநதிகளின் மூலங்களையும், பர்வதங்களின் முடிவையும், தக்ஷிண துருவம் முதலிய மனிதன் செல்லற் கரிய விடங்களையும் கண்டுபிடித் திருக்கின்றனர்; இவ் விஷயங்களில் தங்கள் உயிரையும் பலி கொடுத்துப் புகழை நிலை நிறுத்தி யிருக்கின்றனர்; இன்னும் இவர்களுடைய அரும் பெரும் காரியங்களையெல்லாம் விரிக்கிற் பெருகும். சுருக்கிச் சொல்லு மிடத்து இக் காலத்தில் இவர்கள் எதிலும் மனச் சோர்வு அடைவதில்லை; ஒரு காரியத்தில் பிரவேசித்தால் அதைமுடித்தேதீருவார்கள்; இவர்களில் ஒருவன் ஒரு நதியின் உற்பத்திஸ்தானத்தை அறிந்து வரவேண்டு மென்று புறப்படுவான்; அவன், தான் குறித்த விடத்தைக் காணமல் நடு வழியில் இறக்க நேரிட்டால், தான் சென்றவரை கண்ட அதிசயங்களை எழுதி வைத்துவிட்டு இறந்து போவான்; பின்னர் அவன் பிள்ளையோ அவனைச்சேர்ந்த மற்றொருவனே பிரயாணஞ் செய்து முந்தினவன் சென்ற எல்லைக் கப்பாற் செல்வான்; இப்படியே பலர் பிரயாணஞ் செய்து உயிரைக் கொடுத்துக் கொடுத்து முடிவில் ஒருவன் குறித்த எல்லையைக் கண்டே தீருவான். அவர்கள் ஒரு தொழிலைக் கற்றுக் கொள்வதென்றால் அதை முற்றுறக்கற்றுக் கொள்வார்கள். இவ்வாறு அவர்கள் நடந்து கொள்வதனாற்றான் இக்காலத்தில் சகலவிதத்திலும் மேன்மை பெற்றிருக்கின்றார்கள்.

இக்காலத்தி லிவர்கள் மனோ வூக்கத்தினாலேயே இத்தகைய அரிய காரியங்களைச் செய்கிறார்கள். நம் முன்னோர்களோ, யாவற்றினும் சிறந்த (மனதைத் தன்வயப்படுத்திக் கொள்ளுவதாகிய) மனோவல்லமையைப் பெற்றிருந்ததால் சாதாரண மனிதர்களால் செய்ய முடியாத அதியற்புத காரியங்களை யெல்லாம் செய்தார்கள். அப்படியிருந்தும், நம் மிந்தியர்களோ இக்காலத்தில் எதையும் உறுதியாகச் செய்வதில்லை; ஒரு நல்லாசிரியனை யடுத்துக் கல்விகற்றுக்கொண்டு வரும்போதே, 'இவர் சரியானவரில்லை,' என்று அவரைத் தள்ளிவிட்டுக் கல்வியறிவில்லாத வேறு பலரிடத்துச் செல்வர்; ஒருவைத்தியனிடத்தில் நல்ல மருந்தையுண்டால், அதனை முழுது முண்டு குணங்காணுவதற்குள்ளாகவே அதைவிட்டு வேறு பலரிடத்துஞ் சென்று மருந்துண்பர்; ஒரு வியாபாரஞ் செய்தால் அத்தொழில் பூர்த்தியாகி அதில் இலாபம் வருவதற்குள்ளாகவே அதைவிட்டு வேறு தொழிலிற்பிரவேசிப்

பர்; ஒருவரோடு முதல்நாளிற் சிநேகஞ்செய்தால் மறுதினம் குடுமிபிடித்துச் சண்டையிட்டுக்கொள்வர்; ஒருவர் செய்யும் நற்காரியத்தில் பொறாமை கொள்வர்; இப்படியே நம்மிந்தியர் எதிலும் மனதைச் சிறிது போதாவது உறுதியாக நிலைநிறுத்துவதில்லை; இதனாலேயே இவர்கள் சகல சுகங்களையும் இழந்துவிடுகிறார்கள்; பெரும்பாலும் வறுமைத்துன்பங்களை அனுபவிக்கின்றனர்; மேலானபதவிகளையும் அடைவதில்லை.

இவற்றிற்கெல்லாம் உதாரணமாகப் பத்திரிகையின் விஷயத்தை மாத்திரம் எடுத்துக்கொண்டால் அதன்மூலம் மனவுறுதியில் மேல் நாட்டார் சிறந்தவர்களென்பதும், நம்மிந்திய (தமிழ்) நாட்டார் குறைந்தவர்களென்பதும் நன்கு விளங்கும். இங்கிலாண்டு முதலிய தேசங்களில் எத்தனையோ பத்திரிகைகள் இலட்சக்கணக்கான சந்தாதாரர்களை யுடையனவாய் வெளிக்கிளம்புகின்றன; அந்நாட்டார், 'பத்திரிகையே எல்லா நன்மைகளுக்கும் முக்கிய சாதனமாம்' என்பதை நன்குணர்ந்தவர்களாதலின், ஒவ்வொரு சந்தாதாரர்களும் பத்திரிகை வெளிவருஞ் சமயத்திற்போய், பெருமாள் கோவில் பிரசாதத்துக்கு ஜனங்கள் நெருங்கிக் கைநீட்டுவதுபோல், ஒருவர்மேல் ஒருவர்வீழ்ந்து பத்திரிகைகளை வாங்கிப்படித்து எந்நாளும் அவற்றைக் கைவிடாமல், பத்திராதிபர்களுக்கு மிகுந்த ஊக்கமளித்து அவற்றால் தாங்களும் பலவிதநன்மைகளையடைந்துவருகின்றனர். மேல்நாட்டார் விருத்தியடைந்ததற்குக் காரணம், அந்நாட்டார் மிகுதியும் பத்திரிகைகளை ஆதரித்து வருதலே யென்று சொல்லலாம்; இதனாலேயே எந்நாட்டிலும் மேல்நாடுகளில்பத்திரிகைகள் அதிகப்பட்டன. நம்மிந்தியர்களில்தமிழ்நாட்டார், பத்திரிகைகளின் விஷயத்தில் எப்படியிருக்கிறார்களென்பதைப் பற்றி ஆராய்ந்தால், அது மிக்கவிசனத்திற் கிடமாயிருக்கின்றது; ஒருவர் அதிகப் பிரயாசையெடுத்து ஒரு பத்திரிகையை வெளிப்படுத்தினால், அதற்கு ஒரு ஆயிரம் சந்தாக்கள் சேர்வது மிகவும் கஷ்டம்; அப்படியே சேர்ந்தாலும் சிலர் ஆறுமாதங்களுக்குள்ளேயே நழுவிவிடுவார்கள்; சிலர் வருடம்முடிந்தவுடன், 'அப்பா சனியன் தொலைந்தது' என்று, தங்களுக்குப் பத்திரிகை வேண்டாமென்று எழுதிவிடுவார்கள். இப்படியே இரண்டுமூன்று வருடங்களுக்குள் ஒவ்வொருவராக நழுவிப் பத்திராதிபரை வேலையின்றி மூலையில் உட்காரும்படி செய்துவிடுவார்கள்; பத்திரிகைகளில் மாதசஞ்சிகைகளின் நிலைமையோ மிகவும் பரிதபிக்கத்தக்கது; இவற்றிற்கு ஆயிரம் சந்தாதாரர்கள்கூடச் சேர்வது துர்லபம்; இவற்றின்சந்தாதாரர்களும் ஒரு வருடத்திற்குள்ளாகவே இவற்றைக் கைநழுவ விட்டுவிடுவார்கள்; இதனாலேயே இந்நாட்டில் இதுவரை எத்தனையோ பத்திரிகைகள் மேகத்தின் மின்னலைப்போலவும், நீரிற்குமிழிபோலவும்தோன்றி மறைந்திருக்கின்றன. சிற்சில பத்திரிகைகள் மட்டும் பத்திராதிபர்களுடைய அரும்பெரும் பிரயாசையின்மேல் மறைந்துவிடாமல் ஒருவாறு நடந்து வருகின்றன. எல்லா நன்மைகளையும் பயக்கத்தக்க பத்திரிகையின் விஷயத்திலேயே நம்மவர் இங்ஙனம் மனவுறுதிகுன்றி யிருப்பார்களானால், மற்றவிஷயங்களில் இருப்பதைப்பற்றி எடுத்துக்கூறவும் வேண்டுமோ?

நம்மவர் இவ்வாறு விருத்தியடையத் தக்க நற்காரியங்களில் மனவுறுதி வைக்காமலிருக்கும் வரையில் மேம்பாட்டையவே மாட்டார்கள்; எக்காலத்தில் ஒவ்வொரு நற்காரியத்திலும் மனவுறுதியைச் செலுத்தும் படியான புத்தி இவர்களுக்குண்டாகுமோ, அப்போதுதான் இவர்கள் க்ஷேமத்தை யடைவார்கள்; ஆதலின், நு எம் தமிழ்நாட்டு இந்திய சகோ

தாரர்களே! இதுவரை நாம் இருந்ததுபோலிராமல் நாம் சகல விதத்திலும் மேன்மையடைவதற்குத் தக்க காரியங்களில் மனவுறுதி வைக்க வேண்டும்; அவற்றுள்ளும் முக்கியமாகப் பத்திரிகைகளின் விஷயத்தில் விசேஷமான மனோதிடங் கொள்ளவேண்டும்; ஏனென்றால், பத்திரிகையே எல்லா நன்மைகளையும் போதிக்கக் கூடியதா யிருக்கின்றது; பத்திரிகையினிடத்தில் மட்டும் மனவுறுதியைச் செலுத்துவோமானால், எல்லாவிஷயத்திலும் அதைச்செலுத்தினவர்களாவோம். நாம் அவ்வாறு மனவுறுதிவைத்து எப்பொழுதும் கை நழுவவிடாமல் வாசித்து ஆதரித்து நன்மை பெறுதற்கு, நம் ஆனந்தபோதினி மிகவும் பொருத்தமுடையதாகும்; ஏனெனில் பத்திரிகையைக் கை நழுவவிடும் இக்காலத்திலும் இது, பத்தாயிரம் சந்தாதாரர்களையுடையதாய் நிலவி வருகின்றது; இஃதிங்ஙனம் செல்வாக்குடன் நிலவிவருவதற்குக் காரணம், இது மிகவும் குறைந்த சந்தாவுடையதாயிருத்தலும், பல கல்விமான்களால் எழுதப்படும் அநேகம் அருமையான விஷயங்களைத் தான் கொண்டிருத்தலும், எவ்வகுப்பாரும் வாசிக்கத் தக்க எளிய நடைபெற்றிருத்தலுமேயாம். இதற்கு அடுத்த வருஷம் முதற்கொண்டு இன்னும் மிக்க கௌரவம் வாய்ந்த பல கனவான்கள் விஷயதானம் செய்வதாலும், வேறு வகைகளாலும் உதவிசெய்ய முன் வந்திருப்பதாக அறிகிறேன்; அதனால், நம் போதினி இன்னும் விசேஷ விருத்தியடையுமென்பது திண்ணம்.

ஆதலின் நன்மையான விஷயங்களுக்கெல்லாம் ஓர் உறைவிடமாகிய நம் ஆனந்தபோதினியை மனவுறுதியுடன் எல்லோரும் வாங்கி வாசித்து எப்பொழுதும் கை நழுவவிடாமல் ஆதரித்து, இதனுடைய நற்போதனையால், வேறு பற்பல நற்காரியங்களிலும் மனோதிடம் வைத்து இம்மை மறுமைப்பயன்களை யெல்லாம் பெற்றுய்யுமாறு கருணாநிதியாகிய பரம்பொருளை மிகவும் வேண்டுகிறேன்.

இங்ஙனம்

செம்பூர். வீ. ஆறுமுகஞ் சேர்வை.

பரப்பிர்ம்மணே நம:

மரியாதையின் பெருமை

மரியாதை என்பது இப் பூமியின்கண் ஜெனித்த மாந்தர்கள் அனைவர்க்கும் உரியதே. நாம் ஒருவரிடம் எவ்வளவு மரியாதை பாராட்டுகிறோமோ, அவ்வளவுக் கவ்வளவு அவர் நம்மிடம் மரியாதை காட்டுகிறார். நாம் ஒருவரை எவ்வளவு அலக்ஷியமாக மதித்து வாடா போடா என்று மதிப்பில்லாமல் நிந்தித்துப் பேசுகிறோமோ, அவரும் நம்மை நேரில் நிந்தித்துப் பேசாவிடினும் பின்னால் தூஷிக்க ஆரம்பிக்கிறார். ஆகையால் மரியாதையும் மரியாதை யின்மையும் நம்மாலேயே நமக்கு உண்டாகிறது. இதைக் குறித்தே அதிவீர ராமபாண்டியரும்,

‘பெருமையும் சிறுமையும்
தான்றர வருமே.’’

என்றும் கூறியிருக்கிறார். ஆனால் அதற்கு உதாரணமாக நமது இல்லத்திற்கு உறவினர் அல்லது பெரியோர்கள் வந்தால், அவர்களை வாருங்களென்று மரியாதை செய்யாவிடின் அவர்கள் வந்து தயங்கினர்போல் நிற்பதுடன் முகவாட்டமும் அடைகிறார்கள். நாம்பின்னால் அவர்கள் வீட்டிற்

குச் சென்றால் நமக்கும் அவ்வாறே நடக்கிறது: ஆகையால் நாம் மரியாதை பாராட்ட வேண்டும்.

"அழையா விடத்தில்
நுழையாதே."

என்னும் ஒரு பழமொழி யுண்டு. ஆகையால் நாம் நம் மேலோர்களிடத்தும் கீழோர்களிடத்தும் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு மரியாதையாய் நடந்து கொள்ள வேண்டுமோ அப்படியே நடந்து கொள்ள வேண்டும். மேலோர்களைக் கண்டால் அடங்கி ஒடுங்கி யிருக்க வேண்டும். அவர்களுக்குமுன் வீண் டம்பம் செய்து கொண்டு திரியக்கூடாது. இவைகளெல்லாம் கல்வி யறிவுடையவர்களுக்குத்தான் நன்றாய்ப் புலப்படும். அதில்லாத மற்றவர்களுக்குப் புலப்படுவது அரிது. உபாத்தியாயர்களாகிய நாம் எல்லோரும் நம்மிடம் கல்வி கற்கும் மாணாக்கர்களையும் சீர்திருத்த முயல வேண்டுவது நமது கடமையாயிருக்கிறது. நமது மாணாக்கர்களிடத்தில் முக்கியமாக உண்மை, பரோபகார குணம், சத்தியம், நியாயம், தன்னடக்கம், மனத்தாழ்வு, மேலான எண்ணங்கள், உத்தமமான தைரியம், எல்லோரிடத்தும் மரியாதை, முதலிய நற்குணங்களை விர்த்தி செய்வது, சன்மார்க்கப் பயிற்சியின் நோக்கமாகும். குழந்தைகள் பாலிய முதற் கொண்டே சன்மார்க்கத்தி லொழுகு மாறு பயிற்றுவிக்கப் படவேண்டும். ஆரம்பத்தில் கெட்ட நடத்தையுள்ளவர்களைப்பிறகு சீர்ப்படுத்துவதுமிகக்கஷ்டம். பாடசாலைகளின் உபாத்தியாயர்களாகிய நாம் போதனையைப்பற்றிக்கவனிப்பது அவசியமானாலும்,சமயம் நேர்ந்தபோதெல்லாம் சன்மார்க்கத்தைப்பற்றியும் கவனிக்க வேண்டும். உபாத்தியாயரே நற்குண முள்ளவராயும் நல்ல நடத்தை யுள்ளவராயு மிருக்க வேண்டும். அவர் பிள்ளைகளுடன் கலந்து பழகி மாணவர்களை நல்வழிக்குக்கொண்டுவர வேண்டும். கர்வமுள்ளவர்களுக்கு அதன் கெடுதியை விளக்கிக் காட்டவே வேண்டும். மரியாதையின்மையை அப்போதைக்கப்போது கண்டித்துத் தடுக்க வேண்டும். பெற்றோர்களையும் மேலோர்களையும் கனப்படுத்தச் சொல்லவேண்டும். ஆனால் கௌரவத் தாழ்வாக கெஞ்சிக்கேட்கும்படி பழக்கக்கூடாது. இது இழிவான குணமாகும். சன்மார்க்கத்திற் கேற்ற சில விதிகள் ஏற்படுத்துவதோடு அவை நன்குவிளங்கும்படி பிள்ளைகளுக்குத் திருஷ்டாந்தங்களோடு அவற்றை விளக்கிக்காட்டல் வேண்டும். உதாரணங்களெல்லாம் அவர்களுக்கு தெரிந்தவைகளாயும் எளிதில் அறிந்து கொள்ளக் கூடியவைகளாகவு மிருக்கவேண்டும். சன்மார்க்கத்தின் மேன்மையை யறிவிக்கச் சிறுகதைகளை உதாரணமாக எடுத்துக் காட்டலாம். துன்மார்க்கர்கள் அகப்பட்டுக் கொண்டால் அவர்களுக்கு தக்க தண்டனை விதித்து யோக்கியதையைப் பற்றி நன்றாய் விளக்கி காட்டவேண்டும்.

கருணாநிதியாகிய பரஞ்சுடர் சீக்கிரத்தில் நமது மயக்கத்தை நீக்கி முன்னோரின் உண்மையையும் மகிமையையும் நாம் உணர்ந்து நல்வழியில் திரும்புமாறு அருள்புரியவேண்டுமாய்ப் பிரார்த்திக்கிறோம். சுபம்

சி. இராமசாமி நாயுடு, உபாத்தியாயர்,
செக்காரப்பட்டி

குறிப்பு.—மரியாதையென்பது நம்மினும் உயர்ந்தோர்க்கு மட்டுமே செய்யவேண்டு மென்பதல்ல. யாவரிடத்திலும் மரியாதையாகவே நடந்துகொள்ள வேண்டும். வார்த்தைபேதமும் சத்தபேதமும் கேட்போர்

மனதில், அததற்குத்தக்கபடி, சந்தோஷத்தையோ, வெறுப்பையோ, துயரத்தையோ, கோபத்தையோ உண்டாக்கும் சக்தியையுடையனவா யிருக்கின்றன. இந்த உண்மையை உபாத்திமார் மாணவர்களுக்குத் திருஷ்டாந்தங்களோடு விளக்கிக்காட்டவேண்டுமாய்க் கோருகிறோம். மரியாதை காட்டுவதில் அவரவர்கள் தாரதம்மியத்துக்குத் தக்கவிதமாய்க் காட்டவேண்டுமேயன்றி நம்மிலும் தாழ்ந்தோரையும் சிறியோரையும்மட்டும் மரியாதையின்றி நடத்தலாகாது. வீட்டில் சில பெற்றோர்கள் சிறுவரைக் கண்டிக்கும்போதும் பயப்படுத்தும்போதும் இழிவானவார்த்தைகளால் வைகிறார்கள். சிறியோர்கள் தாங்கள் புதிதாய்க்கேட்கும் வார்த்தைகளையும், காணும்செய்கைகளையும் உடனே மனதில் கிரகித்துக் கொண்டு அப்படியே செய்யும் சுபாவமுடையவர்கள். ஆகையால் பெரியோர்கள் உபயோகிக்கும் கெட்ட மொழிகளையவர்கள் அப்படியே கற்றுக்கொள்கிறார்கள். அனேகம் தாய் தந்தையர்கள் இதையுணராமலே நடப்பது மிகவும் விசனிக்கத்தக்க விஷயம்.

மேல்கண்ட வியாசத்தில் உத்தமமான தைரியம் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறதே, தைரியத்தில் அத்தகைய தைரியம் ஒன்றுண்டோவெனின், உண்டுதான். தைரியம் என்பது நினைத்தகாரியத்தை நிறைவேற்ற முயலும்போதும், மற்றகாலங்களிலும் நமக்கு நேரிடும் இடையூறு, துன்பம் முதலியவற்றிற்கு அஞ்சாதிருத்தல். ஆனால் ஒருவன் இராக்காலத்தில் களவாடல், பொய்ச்சாட்சிகூறல், பெரியோரைத் தூஷித்தல், ஒருவரை யிலட்சியமாய்ப் பேசுதல், முதலிய தீயநடக்கைகளைச் செய்வதில் எதற்குமஞ்சாத தைரியமுடையவனா யிருக்கிறான். அவன் பெயரைக்கேட்டதே யாவரும் நகைக்கிறார்கள்; அத்தகையோன் தைரியம் ஒரு கௌரவமான தைரியமல்ல. அதனால் அவனுக்கு எள்ளளவேனும் புகழ் உண்டாகாது.

எளியவன் ஒருவன் பட்சத்தில் நியாயமிருக்கிறது. அக்கிரமஸ்தனாகிய அவன் எதிரி தன் வல்லமையால் அவனை யழிக்க முயல்கிறான். அந்த வலியவனுக்கு அஞ்சாமல் நீதியுடைய எளியவனுக்கு உதவிசெய்து அவனைக் காப்பாற்றுவதில் காட்டும் தைரியம் உத்தமதைரியம். அப்படியே நியாயமான ஒரு காரியத்தை நாம் செய்து முடிக்க முயலும்போது அதற்கு இடையூறு செய்யும் எதிரிகள் எப்படிப்பட்டவர்களாயினும் சற்றும் அஞ்சாமல் நின்று எடுத்தகாரியத்தை நிறைவேற்றுவதில் காட்டும் தைரியம் உத்தமதைரியமாகும். தருமயுத்தத்தில் பகைவர்க்கும் மரணத்திற்கு மஞ்சாது நின்று தன் இரத்தத்தைச்சிந்தும் சுத்தவீரன் தைரியமும் அத்தகையதே. இத்தகைய தைரியத்தால் கீர்த்தியுண்டாகும்.

உபாத்திமார்கள் இதுவிஷயத்தில் மிக்க ஜாக்கிரதையாக விருக்கவேண்டும். பாடசாலையில் கல்விபோதிக்கும்போதும் மற்ற காலங்களிலும் பிள்ளைகளுக்குத் தங்களிடம் அச்சமிருக்குமாறே நடந்துகொள்ள வேண்டுமாயினும், அன்பு மிருக்குமாறு அவர்களிடம் அன்புகாட்டியும் நடந்துகொள்ள வேண்டும். ஆனால் பிள்ளைகளுக்குத் தங்களிடமுள்ள அச்சம் ஒழிந்து தங்களை யலட்சியமாய்க் கருதும்படி நடந்துகொள்ள லாகாது. பிள்ளைகளுக்குப் பாடம் கற்பிப்ப தொருபக்கமிருக்க, தாய்தந்தையரைப்போல் அவர்கள் நடக்கை யொழுக்கங்கள் ஆசாரங்களைக் கவனித்து, அவர்களைச் சீர்திருத்தி நல்வழியில் நடக்கும்படி போதிப்பது தங்கள் கடமையென்பதை யுபாத்திமார் மறக்கலாகாது. அதனால்தான் அவர்களைக்கடவுளுக்கு இரண்டாவதாய் மதிக்கவேண்டுமென்று நீதிகூறப்பட்டிருக்கிறது.

பத்திரிகாசிரியர்.

கடமையும் கீழ்ப்படிதலும்.

தேகமெடுத்திருக்கும் நமக்கு இதுகாறும் தெரிந்த எல்லாப்பிறவியினும் உயர்ந்தது மானிடப்பிறவி. இந்திராதி தேவர்கள், பிரமாதி கடவுளர், எண்ணரிய கணநாதர், நவநாதசித்தர்கள், இருஷிமதி ஆதியோர்கள், கந்தருவர் கின்னரர் முதலானவர்களுடைய மேலான பதவிகளைப் பற்றி நாம் சாஸ்திரங்களில் வாசித்திருக்கிறோம். ஆயினும் இப்பதவிகளிலுள்ளவர்கள் சூக்ஷ்ம சரீரிகளா யிருப்பதினால் நம் ஊனக் கண்களுக்குப் புலப்படார்கள். ஆனால், ஊர்வன, நடப்பன, பறப்பன, இருப்பனவாகிய அனைத்திலும் மேம்பாடுடையது மனிதப் பிறப்பு.

“ அரிதரிது மானிடராதல் அரிது—மானிடராயினும், கூன், குருடு, செவிடு, பேடு நீங்கிப்பிறத்தல் அரிது—பேடு நீங்கிப் பிறந்தகாலையும் தானமும் தவமும் தான்செய லரிது—தானமும் தவமும் தான் செய்வாராயின் வானவர்நாடு வழிதிறந்திடுமே.” என ஆன்றோர் அருளியுளர்.

இம்மானிடப் பிறவியின் விசேஷங்களென்ன ? முக்கியமாகப் பகுத்தறிவும், கர்த்தனை வழிபடும் சுபாவமுமாம். இவையிரண்டும் விருத்தியாக விருத்தியாக நாம் புருஷார்த்தத்தை அடைகிறோம். இப்புருஷார்த்தத்தை அடைவதற்கு முக்கிய உபாயங்களாக இருக்கின்றவை இவ்வியாசத்தின் விஷயமாகிய கடமையும் கீழ்ப்படிதலுமாம்.

பகுத்தறிவினால் கடமையை அறிந்து, கடவுள் கிருபையினால் அக்கடமையை நிறைவேற்றிப் பலம் சம்பாதிக்க வேண்டும். கடமைகள் அநேகம் பாகுபாடு உடையன. வயது முதிர முதிரக் கடமைகள் விஸ்தரிக்கின்றன. சிறு குழந்தையின் கடமையென்ன ? பெற்றோர்க்குக் கீழ்ப்படிதல். பாலியத்தில் பெற்றோர்க்குக் கீழ்ப்படியாத குழந்தைகள் வயது வரும்பொழுது நற்குண நற்செய்கை யுடையவர்களாதல் கடினம். “பிறர்சொல்வதைக் கேட்கமாட்டேன்” “எனக்கு அதைக்கண்டால் பிடிக்கவில்லை” “மற்றவர்கள் நினைப்பதும் சொல்வதும் எனக்கு லக்ஷியமில்லை” என்று பிடிவாதம் பிடிக்கும் வாலிபர்களுக்குக் கடமையென்ன, கடமைக்குக் கீழ்ப்படிதல் என்னவென்பதே தெரியாமல் போய்விடுகின்றது. இதினால், பிறகு பெருந்தீங்கு விளைகின்றது.

குழந்தைகள் கடமை பெற்றோர்க்கு கீழ்ப்படிதல் போல, பெற்றோர்கள் கடமை குழந்தைகள் அக்கடமையைச் செய்ய வற்புறுத்தல் வேண்டியதாகும். “செல்வம்சீரழிக்கும்” என்னும் பழமொழிக்கிணங்க கண்டிப்பில்லாமல் குழந்தைகளைவளர்த்தால் குழந்தைகளுடைய குணவிருத்திக்கும் தேசநன்மைக்கும் இடையூறுண்டாகின்றது.

சில வீடுகளில், குழந்தைகள் பெற்றோர்களை வைவதையும், இகழ்ச்சியாய்ப் பேசுவதையும், அவமரியாதையாய் நடத்துவதையும் நம்மில் அநேகர் கண்டிருக்கலாம். குழந்தைகளிடத்திலுள்ள பிரியத்தின் மிகுதியால் சில பெற்றோர்கள் அவர்களைக் கண்டிக்கிறதில்லை. இன்னும் சிலர் குழந்தைகளிடத்திலுள்ள அதிக அன்பினால் அவர்கள் தங்களை வைதல் சந்தோஷம் உண்டு பண்ணும் ஒரு விளையாட்டென்று நினைக்கிறார்கள். இது தப்பான எண்ணம். (“ Spare the rod and Spoil the Child ”) என்று இங்கிலீஷில் சொல்வதுபோல், குழந்தைகளைச் சரியினபடி கண்டித்து பய

பக்தியை இளம்பிராயத்திலேயே அவர்களுக்கு உண்டுபண்ணவேண்டியது பெற்றோர்களுடைய முக்கியமான கடமையாகும். சுருக்கத்திற்காகப் பெற்றோர்களென்று மாத்திரம் இதுவரையில் சொல்லப்பட்டது. குழந்தைகளை வளர்க்கும் கார்டியன்களுக்கும், குழந்தைகளிடத்து அன்பு பாராட்டும் மற்றவர்களுக்கும் இக்கடமை ஒக்கும்.

கல்விகற்கும் மாணாக்கர்கள் உபாத்தியாயர்களிடத்து நடக்க வேண்டிய முறைகளைப்பற்றி அதிகமாய் உரைக்கத் தேவையில்லை. குருபக்தியென்பது நம் தேசத்தில் பூர்வீகமாய் ஓங்கி வளர்ந்த தர்மமாகும். உபாத்தியாயர்களை அவமதித்துப் பேசுதல், கேலிபண்ணுதல், அவர்கள்மேல் கோள் சொல்லுதல் இவைபோன்ற செய்கைகள் மாணாக்கனுக்கு ஒருநாளும் நன்மைபயக்கா. நல்மாணாக்கன் தான் இவ்வித குற்றங்களில்லாம லிருப்பதுமன்றி மற்றவர்கள் இது விஷயத்தில் தவறுவார்களாயின் போதித்து அவர்களை நல்வழிக்குக் கொண்டுவர முயல்வான்.

குழந்தைப் பருவமும் மற்றப் பருவமும் கடந்து ஆண்மகனாய் உலக விஷயங்களில் அடிபட்டு இல்வாழ்க்கையைச்சரிவர நடத்துவதற்குக் கடமையும், கீழ்ப்படிதலும் இன்றியமையாதனவாகும். இவையில்லாமல், பல இடங்களில் ஐயோ என்ன கேடுகள் விளைகின்றன. கடமையையும், கீழ்ப்படிதலையும் கைப் பற்றி நடவாதவர்களுக்கு மாத்திரம் இல்லை. அவரது உறவினர்களுக்கும், நண்பர்களுக்கும், ஜனசமூகத்திற்கும் அளவில்லாத் துன்பங்கள் உண்டாகின்றன.

குழந்தையா யிருக்கும்பொழுது தாய் தந்தையர்களையும், படிக்கும்பொழுது உபாத்தியாயர்களையும், அவமதிப்பவர்கள் பிற்காலத்தில் தங்களுடைய மனச்சாக்ஷியையும், ராஜாங்கத்தாரின் நியாயமான அதிகாரத்தையும், கடவுளையும், இகழச் சுலபமாகத் துணிந்து விடுவார்கள். உலக விவகாரங்களில் பிரவர்த்திக்கும் பொழுது தினம் தினம் சுய நன்மையைக் கருதலாமா? அல்லது பிறர் நன்மையைக் கருதவேண்டுமோ? மனம்போனபடி நடக்கலாமா? அல்லது மனச் சாக்ஷியின்படி நடக்கவேண்டுமோ? மனிதனுக்கு பயப்படலாமா? அல்லது கடவுளுக்குப் பயப்பட வேண்டுமோ? என்ற சந்தேகங்கள் தோன்றும். தன்னிஷ்டப்படி வளர்ந்து வந்தவனுக்கு சுய நன்மை தான் பெரிதென்று தோன்றும். மனம் போனபடி போவதே சரியெனப்படும். கடவுளிடத்தில் பயமென்பது இராது. ஆனால், நம்முடைய இதிகாச புராணங்களையும், உத்தம புருஷர்களுடைய சரித்திரங்களையும் வாசிக்கும்பொழுது அவர்களெல்லோரும் கடமையையும், கீழ்ப்படிதலையுமே வாழ்க்கைக்கு உறுதிபயப்பனவாகக் கைக்கொண்டிருக்கிறார்கள். கடவுள் கிருபையினால் உதாரணங்கள் எண்ணிறந்தன விருக்கின்றன. முக்கியமாயுள்ள சிலவற்றை இங்கு உரைப்போம்.

(1) இராமர் பிதுர்வாக்கிய பரிபாலனத்துக்காக அநேக கஷ்டங்களைச் சகித்தார்.

(2) விபீஷணர் நீதியைக் கடைப் பிடிப்பதற்கு சுபாவமான சகோதர வாஞ்சையை அடக்கி பகவானைச் சரணாகதியடைந்தார்.

(3) துஷ்டர்களை நிக்கிரகம் செய்வதற்கு அர்ச்சுனர் தம்முடைய சுபாவத்திற்கு மாறாக உற்றோர்களோடு போர் புரிந்தார்.

(4) 'பிரகலாதர்' கடவுள் சித்தத்தின்படி நடக்க, தானே கடவுள் என்று அகங்கரித்தத் தம் பிதாவாகிய ஹிரண்யகசிபுக் கிணங்காமல் அளவிறந்த பாடுகள் பட்டார்.

(5) சத்தியத்தைக்காப்பாற்ற 'ஹரிச் சந்திரன்' எல்லாவிதக் கஷ்டங்களையும் அனுபவித்தார்.

(6) 'தாயுமானவர்' தர்மத்துக்குக் கீழ்ப்படிந்து தம்மை துர்ச்செய்கைக்கு உடன் படுத்த முயன்ற திரிசிரபுரம் ராணி வேண்டுகோளை மறுத்தார்.

(7) 'கோகலே' என்ற தேசாபிமானி தேச மாதாவை வழிபட்டு சுகபோகங்களையும், உலக ஆடம் பரங்களையும் வெறுத்தார்.

மேற்கூறிய உதாரணங்களில் இம் மஹாபுருஷர்கள் பாமரர் நடையை அனுஷ்டித்து தங்களுடைய சுகலாபங்களை மட்டிலும் கருதியிருப்பார்களாயின் நம் முலகுக்கு எவ்வளவு நன்மைகள் இல்லாமல் போயிருக்கும் என்பதை யூகியுங்கள்.

நம்கடமையைச் செய்வதும், மேலான ஆக்ஞைக்குக் கீழ்ப்படிதலும் நம் சுபாவத்துக்குச் சற்று கடினமாகவே முதலில் தோற்றும். பழக்கத்தினால் சுலபமாய் விடும். குழந்தைகளுக்குத் தின்பண்டங்களில் மிகுந்த அவாவிருக்கின்றது. ஆனால், வயது வந்த நமக்கு அளவுக்கு மிஞ்சினால் அவை பிணிக்குக்காரணம் என்று நமக்கு நன்றாய்த் தெரியும்

குழந்தைகளுக்கு எண்ணெய் குடிப்பதிலும், மருந்து விழுங்குவதிலும் சுபாவமான அருவருப்பு இருக்கின்றது. ஆனால், நமக்கு அவற்றினால் வியாதி நீங்கி தேகசவுக்கியமுண்டாகிறதென்று நன்றாய்த் தெரியும். ஆகவே கீழ்ப்படிதல் என்ற நற்குணத்தைப் பெற்றோர்கள் இளம்பிராயம் முதற் கொண்டே வற்புறுத்தவேண்டும். இதைவிளக்க 'மக்கட்குச்சத்துரு மாதா பிதா' வென்ற வாக்கியம் வழங்குகின்றது. பெற்றோர்கள் பாலியத்தில் குழந்தைகளைக்கண்டித்துக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கச் செய்யாவிடில் வயது வந்த பிற்பாடு பிள்ளை என் சொல்லைக் கேட்கமாட்டேனென்கிறான்; அவமதிக்கிறான் என்று குறை கூறுகிறார்கள். கிருஸ்துவர்களின் வேதமாகிய பைபிளில், 'ஆதாம்' என்றமுதல் மனிதன் கடவுளின் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படியாததினால் தனக்கும் தன் சந்ததியாருக்கும் பாவத்தைச்சம்பாதித்துக் கொண்டானென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. நாமும் குழந்தைகள்போல் உண்மையான நன்மையை விளைப்பனவெவை, கொடூரமான கேடுவிளைப்பனவெவை என்றுபலசமயங்களில் அறிய மாட்டாதவர்களாயிருக்கிறோம். இதைப்பற்றியே "பொருளலாப்பொருளை நாடும் புன்மையேம்" என்று பெரியோர்கள் கூறியிருக்கின்றார்கள். குழந்தைகளுக்குப் பெற்றோரிடத்து அன்பு வளரவளர அவர்கள் கட்டளைகளுக்குக் கீழ்ப்படிதல் எளிதாகிவிடுதல் போல, கடவுளிடத்து அன்புண்டாகவும் வயதுவந்த நமக்கும் கடமைகளைச்செய்வது அதிசுலபமாய் விடுகின்றது.

ஆகவே எல்லாக்கடமையிலும் முதன்மையான கடமையாயும், மற்றக் கடமைகளைச் சரிவரமுடிப்பதற்குக் குறையாத பலத்தை நமக்கு அளிக்கவல்லதாயுமிருப்பது கடவுள் பக்தி. கடவுள் பக்தி உள்ளவர்களுக்கு நான் என்கிற ஆணவமும் ஆசாபாசங்களும் குன்றிப் போகின்றது. இதனால்தான் மற்றக்கடமைகளைச் செய்வதும் நியாயமான அதிகாரத்துக்குக் கீழ்ப்படிதலும் கஷ்டமாகத் தோன்றுவதில்லை.

Liberty, Freedom என்று இங்லீஷில் சொல்லப்படுகிற தற்சுதந்தரம் (சுயேச்சைப்படி நடத்தல்) என்பதைத் தப்பர்த்தம் பண்ணுவதால் பெற்றோர்கள் உபாத்தியாயர்களிடத்து விசுவாசம் குறைகின்றது. குடும்பங்களில் கலகமுண்டாகிறது. ஜனசமூகத்தில் ஒற்றுமை யேற்படுகிறதில்லை. இராஜாங்கத் துவேஷம் முதலிய கேடுகளும் விளைகின்றன. ஜனசமூகத்தின் நன்மையைக் கருதினால் நாம் சுயநலம் பாராட்டமாட்டோம். நம்முடைய சொந்த அபிப்பிராயங்களையும் வெறுப்பு, விருப்புகளையும் தலைவணங்கிவிடோம். கடவுள் கட்டளையையும், மனச்சாக்ஷியின் கட்டளையையும், நம்சகோதரர்கள் நன்மையையும் சிரமேல் வைத்து ஒழுகி அதினால் உண்டாகும் சாந்தியையும் மேலான சுகத்தையும் அடைவோம். மனதையடக்கி, சத்தியத்திற்கும் தர்மத்திற்கும் கீழ்ப்படிந்து நடத்தலே நம் தேசத்தில் தோன்றிய பக்திசிரேஷ்டர்களின் ஆயுள் நோக்கமாக விருந்திருக்கிறது. மனம்போன விடத்துப் போகாதிருப்பதைப்பற்றி,

“ காடுங் கரையு மனக்குரங்கு
கால்விட் டோட வதன்பிறகே
யோடுந் தொழிலாற் பயனுளதோ
வொன்றாய்ப் பலவா யுயிர்க்குயிரா
யாடுங் கருணைப் பரஞ்சோதி
யருளைப் பெறுதற் கன்பு நிலை
தேடும்பருவ மிது கண்டீர்
சேர வாரும் சகத்தீரே ”

என்றும்,

இங்ஙனம் ஆசாபாசங்களை அடக்கிக் கடவுள் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பதினால் உண்டாகும் பேரின்பத்தைப் பற்றி,

“ துள்ளுமறி யாமனது பலிகொடுத் தேன்கர்ம
துஷ்டதே வதைகளில்லை
துரியநிறை சாந்ததே வதையா முனக்கே
தொழும்பனான் பபிஷேகநீர்
உள்ளுறையி லென்னாவி நைவித்தியம்பிராண
னோங்குபதி தூய தீபம்
ஒருகால மன்றிது சதாகால பூசையா
வொப்புவித் தேன்கருணை கூர்
தெள்ளிமறை வடியிட்ட வமுதப் பிழம்பே
தெளிந்த தேனே சீனியே
திவ்யரச மியாவுந் திரண்டொழுகு பாகே
தெவிட்டாத வானந் தமே
கள்ளமறி யூமே மௌ்ளமென வெளியாய்க்
கலக்கவரு நல்ல வுறவே
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
கருணா கரக் கடவுளே.”

என்றும் தாயுமானவர் திருவாய் மலர்ந்து அருளியிருக்கின்றனர். ஆகவே இவ்வியாசத்தின் சுருக்கம் குழந்தைப் பருவத்திலும், இளம்பிராயத்திலும் தாய் தகப்பனைப் பணிந்து அவர்கள் சொற்படி நடக்கவேண்டும். கல்வி கற்கும் காலத்தில் சத்குருவாக்கியத்தின்படி நடக்கவேண்டும். காளைப் பருவத்தில் குடும்ப நன்மைக்காகவும், தேசநன்மைக்காகவும் கடவுளின்

சித்தத்தின்படி நம் கடமைகளைச் செலுத்தவேண்டும். ராஜாங்கத்தாருடைய நியாயமான அதிகாரத்துக்கு உடன் பட்டு நடந்து அவர்களுக்கு நம்மால் இயன்ற உதவியை நாம் புரிந்து வரவேண்டும்.

இங்கிலாந்தில் 'Duty and discipline movement' என்று ஒரு கிளர்ச்சி உண்டாகி அதற்காகவே ஒரு சங்கமும் ஏற்பட்டு உழைத்து வருகின்றது.

K. நாராயணசாமி. பி. ஏ.
மானாமதுரை.

ஆத்திசூடி உதாரணக்கதைகள்.

(418-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

"ஏற்பதிகழ்ச்சி"

இஃது ஔவைபிராட்டியாரின் திருவாக்குகளிலொன்று:—"ஏற்பது=யாசிப்பது, இகழ்ச்சி=இழிவாகும்," என்பது இதன் பொருள்.

கரூர் என்னும் பதியிலே, 'இராகவன்' என்னும் பிராமணச்சிறுவனொருவன், பள்ளிக்கூடத்தில் கல்விபயின்று வந்தான். அவனுக்கு உபாத்தியாயர், "ஏற்பதிகழ்ச்சி," என்னும் ஆத்திசூடி சூத்திரத்தையும், அதன் பொருளையும் அடிக்கடி போதித்து வருவதுண்டு. அங்ஙனம் போதித்தும், இராகவன் அந்த நற்போதனையை மனத்திற் கொள்வதில்லை; அவன், யாசகம் செய்வதிலேயே மிக்கவிருப்புடையவனாதலின், "இந்த வாத்தியார் கருநாடகத்துக்கிழவர்; பண்டைக்காலத்துக் கிழங்கள் தங்கள் மனம்போனபடி சொல்லிவைத்துவிட்டுப் போன சாஸ்திரக்குப்பைகளை உறுதியாக நம்புகிறவர்; யாசித்தல் இழிவென்கிறார்; நாம் ஒருவனிடத்தில் ஒன்றைக் கேட்கிறோம்; அவன் அதை மனமொப்பிக் கொடுக்கிறான்; அதனால் என்ன இழிவு? யாசிப்பதைப்போன்ற சுகமானதொழில் உலகத்தில் வேறொன்றுமில்லை; ஒருவன் நாள்முழுதும் கஷ்டப்பட்டாலும் நாலணா கிடைப்பது அருமையாயிருக்கிறது; நாலுபேரிடத்தில் யாசித்தால் எவ்வித கஷ்டமுமின்றி அந்த நாலணா கிடைத்துவிடுகிறது; இதையுணர்ந்தே பலர், தண்ணீர்ப்பந்தல் வைக்கப்போகிறதாகவும், மடங் கட்டப்போகிறதாகவும், குளம் வெட்டப்போகிறதாகவும், கோவில் கட்டப்போகிறதாகவும் பல பொய்யான விஷயங்களைச் சொல்லிப் பலரிடத்தில் எளிதில் பொருள் கவர்ந்து பத்தாயிரம் இருபதாயிரம் சேர்த்து வட்டிக்குக் கொடுத்துவிட்டுக் கால்மேல் கால்போட்டுக்கொண்டு சுகமாக ஜீவித்து வருகின்றார்கள்; வாத்தியாரைப்போல நீதிபடிப்பவர்களெல்லோரும் தரித்திரத்தால் கஷ்டப்படுகிறார்கள்; ஒருவன் கஷ்டமின்றி ஜீவிப்பதானால், பொய்யும் புரட்டுஞ் சொல்லி யாசகத்தொழிலையே நடத்தவேண்டும்" என்று ஆசிரியரை இழிவாகவும், யாசகத்தை உயர்வாகவும் பேசிப் பள்ளிக்கூடத்திற் படிக்கும்போதே பலரிடத்தும் சென்று பலவிதமான பாசாங்குகளைச் செய்து, தினந்தோறும் இரண்டணா நாலணா சம்பாதித்துக்கொண்டு வந்தான். அத்தொழில் அவனுக்கு உற்சாகமாகவே யிருந்துவந்தது.

இப்படி யிருக்கும்போது அவன் ஒருநாள் ஒரு கெட்டிக்காரராகிய செட்டியாரிடத்தில் யாசகம் பெறுவதற்குப்போய்க் கையில் மஞ்சளில் புரட்டின அரிசியாகிய அக்ஷதையை யெடுத்து, "செட்டியாரவாளுக்கு தீர்க்

காயுளும், புத்திரசந்தானமும், நிறைந்தசம்பத்தும் உண்டாவதாக," என்று அந்தச் செட்டியார் கையிற் கொடுக்கப் போனான். அவர், இப்பேர்ப்பட்ட சோம்பேறிகளுடைய தொழில்களை யெல்லாம் நன்கறிந்த ஆசாமியாதலால், இராகவனைநோக்கி, "ஓய் பிராமணா! நில்லும்; என்ன கொடுக்கின்றீர்?" என்றார். இராகவன், 'அக்ஷதை' என்றான். செட்டியார், 'இந்த அக்ஷதையை எதற்காக எனக்குக் கொடுக்கின்றாய்?' என்று வினவினார். அதற்கு இராகவன், "இதைத் தலையிற்போட்டுக்கொண்டால் அஷ்டஐசுவரியங்களுமுண்டாகும்" என்றான். உடனே செட்டியார், 'இந்தச் சோம்பேறி இரண்டு மஞ்சளரிசியை நம்கையிற்கொடுத்துவிட்டு நம்மிடம் காசுவாங்கிக் கொண்டுபோகப் பார்க்கிறான்; இவனுக்கு நற்புத்திகூறி அவமானப்படுத்தி இவனை இத்தொழில் புரியாமற் செய்யவேண்டும்' என்றுகருதி, அவனை நோக்கி, "அந்தணர்பெருமானே! ஐயோ! என்விஷயத்தில் என் இவ்வாறு வீண்பிரயாசை யெடுத்துக்கொண்டீர்? எனக்கோ கடவுள் சிறிது செல்வத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார்; இதுவே எனக்குப்போதும்; இதற்குமேல் எனக்குத் தேவையில்லை; செல்வம் அதிகமிருந்தாலும் மிகுந்த கஷ்டமுண்டாகும்; நீர்தாம் கையிலொன்று மில்லாமல் தரித்திரப்பட்டு யாசிக்கும் பொருட்டு அக்ஷதை கொடுத்துக்கொண்டு திரிகின்றீர்; எல்லாச்செல்வங்களையுந் தரத்தக்க இந்த அக்ஷதையை என் பலர்க்கும் கொடுக்கின்றீர்? தரித்திரப்படுகின்ற நீரே அதைத் தலையிற் போட்டுக் கொள்ளக்கூடாதா? உமக்கே எல்லா ஐசுவரியங்களும் உண்டாகுமே; நீர் யாசிக்குந்தொழிலை விட்டுவிடலாமே; கையில் வெண்ணெயைவைத்துக்கொண்டு என் நெய்க்கலைகின்றீர்? சீக்கிரம் அக்ஷதையை உமது தலையிற் போட்டுக்கொள்ளும்! போட்டுக்கொள்ளும்!! அடா மதிகெட்ட மாடே! உனக்குப் பிழைப்பதற்கு வேறுமார்க்கம் கிடையாதா? சீ! போ போ!!" என்றுகடிந்துபேசினார். அங்கிருந்தவர்களெல்லோரும் கைகொட்டி நகைத்தார்கள்.

இவ்வாறாகவே, இராகவனுக்கு முகம்வாடிப்போயிற்று; அவன் அதற்குமுன் யாசகத்திற்குப்போன விடங்களிலெல்லாம் இவ்வித அவமானம் நேர்ந்ததில்லை; பேதைகளாகிய பலர் அவனுக்குத் தடையின்றிக் காசு கொடுத்துவந்ததால் அத்தொழில் மிகுந்த உற்சாகத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது. செட்டியார் மேற்கூறியபடி பேசவே அவனுக்குச் சகிக்க வொண்ணாத அவமான முண்டாகிவிட்டது; அதனால், அவன் "வாத்தியார், 'எற்பதிகழ்ச்சி' எனப்போதித்ததை அசட்டை செய்ததனாலல்லவா நமக்கு இவ்வித அவமானம் நேர்ந்தது." என்று உணர்ந்து, அன்றுமுதலே யாசகத்தொழிலை விட்டு வேறு நற்றொழிலிற் பிரவேசித்தான். ஆதலால் ஒவ்வொருவரும், இந்நீதியைப் பின்பற்றி யொழுகல் வேண்டும்.

(தொடரும்.)

S. V. ஆறுமுகன்.

கைவல்ய நவநீத வசனம்

(428-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

[இந்த விஷயத்தில் பெரிய வாக்குவாதங்களுக்கு இடமுண்டு. ஆனால் அவை பெரும்பாலும் கொள்கை பேதத்தால் உண்டாகும் துவேஷம் காரணமாக நேர்வதேயன்றி வேறில்லை. இப்போது நாம் அறிய வேண்டிய விஷயம் மனோ வாக்குக் கெட்டாதபடி மிக்க சூக்குமமானது. அதை விளக்

இக்காட்ட உலகிலுள்ள ஜடபதார்த்தங்களையே திருட்டாந்தமாகக் காட்ட வேண்டியிருக்கிறது. ஆகையால் தாஷ்டாந்தத்தை புணர்வதற்கு திருட்டாந்தத்தில் எவ்வளவு பாகம் அவசியமாய் வேண்டியதோ அவ்வளவு வரையிலேயே தாட்டாந்தத்தோடு பொருத்திப்பார்த்துக் கொள்ள வேண்டுமேயன்றி, திருட்டாந்த முழுமையும் தாட்டாந்தத்தோடு ஒவ்வொரு அம்சத்திலும் பொருத்தி வரவேண்டுமென்பது அனுவசியமான வீண் வாதமேயாகும்.

எவ்வாறெனின் ;—

"கந்தன் தன் நண்பனுக்கு ஆபத்தென்று கேள்விப்பட்டதே காற்றாய்ப் பறந்து சென்றான்" என்றால், காற்று யாவற்றினும் அதி வேகமாய்ச் செல்லும் சக்தியுடையதாகையால், கந்தன் அதிவேகமாய்ச் சென்றான் என்று பொருள் கொள்கிறோம். இங்குக் காற்றுவேகம் என்கிற குணம் ஒன்றுமட்டுமே திருட்டாந்தத்திற்கு எடுத்துக்கொள்ளத் தக்கது. அதை விட்டு,

1. காற்று ஆகாயத்தினிடமாய் உண்டாயிற்று. கந்தன் ஆகாயத்தினின்றா உற்பத்தியானான்?

2. காற்று அதிவேகமாய் அடித்தால் பெரிய விருட்சங்களை யெல்லாம் வேரோடு பிடுங்கி எறிந்து விடுகிறது ; கந்தன் வேகமாய்ச் சென்றால் அப்படி மரங்கள் பிடுங்கப்படுமோ ?

3. காற்று ஈரத்தை புலர்த்திவிடும். கந்தன் உலர்த்துவானா?

என்று இத்தகைய கேள்விகளை யெங்கேனும் கேட்கலாமோ ? இப்படிக் கேட்பது வீண்வாதமேயாகும். ஆதலால் ஆரோபத்தில் "உண்மையாய் இருக்கும் ஒருவஸ்து வேறொருவஸ்துபோல் தோன்றுதல்" என்ற பாகம் மட்டுமே திருட்டாந்தத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் இன்னொரு உண்மை புணரக்கிடக்கிறது.

அதாவது:—

பூரண இருளில் ஆவரணம் சம்பவிப்பதில்லை. ஏனெனில் அப்போது வஸ்துவே புலப்படுவதில்லை. சொல்ப இருளில் சேரிடும் நேத்திர தோஷத்தால் ஆவரணம் தோன்றுகிறது. ஆவரணம் என்ற மாயைக்கு வஸ்துவை யடியோடு மறைக்கும் சக்தியில்லை. அதன் விவரத்தை மட்டும் (விசேஷபாகத்தை) மறைக்கிறது; அதாவது ஏதோ ஓர் வஸ்து விருக்கிறது என்ற (சாமானியபாகமாகிய) தோற்றத்தை மறைப்பதில்லை. ஆனால் அந்த வஸ்துவின் விவரமான உருவத்தை மறைத்து வேறொரு உருவமாய்த் தோன்றச் செய்கிறது.

தாஷ்டாந்தத்தில் சச்சிதானந்த இலட்சணத்தையுடைய பரமான்ம சொரூபத்தை, அவற்றிற்கு நேர் மாறான அசத்து, சடம், துக்கம், என்ற இலட்சணங்களையுடைய பிரபஞ்ச ரூபமாய்த்தோன்றும்படி மாயை செய்கிறது. அதாவது ஆன்மாவின் ஞான சொரூபத்தை யடியோடு மறைக்க அஞ்ஞானம் அல்லது ஆவரணம் என்ற மாயைக்குச் சக்தி யில்லை. அதாவது ஆன்மாவின் சாமான்ய பாகத்தில் அஞ்ஞானமில்லை. விசேட பாகத்தில் மட்டுமே யுண்டு. இதனால் ஞான மில்லாதவன் ஒருவனுமே யில்லை. அனுபவத்தில் நான் என்பதொன்றுண்டு என்பதும் கடவுள் ஒருவர் உளர் என்பதும் யாவர்க்கும் தெரியும். ஆனால் அந்த நான் : என்பதன் உண்மை

யான சொரூபம் இன்னதென்றும் கடவுள் சொரூபம் இன்னதென்றும் மட்டும் தெரியாது. அப்பாகத்தில்தான் ஆவரணம் அல்லது மாயையென்ற திரை ஆன்மாவை மறைத்துக்கொண் டிருக்கிறது.

இந்த ஆவரணத்திற்கு கயிற்றில் அரவம் தோன்றல், கிளிஞ்சிலில் வெள்ளிதோன்றல், ஊஷரபூமியில் ஜலம் தோன்றல், என்கிற திருட்டாந்தங்களன்னியில், கட்டையில் மனிதன் போல் தோன்றல், ஒருவடிவமும் நிறமுமற்ற வானத்தில்கொப்பரை கவிழ்த்தது போன்ற ஒருவிதவடிவமும் நீல நிறமும் தோன்றுதல் முதலிய திருட்டாந்தங்களும் கூறப்படுகின்றன.]

ஆவரணத்தைப்பற்றி மேலே கூறிய திருட்டாந்தங்களைப் போலவே, எவ்வித ரூபமாவது நாமமாவது இல்லாமல், எங்கும் சமமாய், இரண்டின்றி ஏகமாய், ஞான சொரூபமாய், பூரணமாய் நிறைந்து நிற்கும் பிரம்ம சொரூபத்தில் தோன்றும் பஞ்சபூத விகாரங்களனைத்தும் இனிகூறப்படுகிற கற்பனையால் உண்டாயின வென்று அறிந்து கொள்ளக் கடவாய். அதுஎவ்வாறெனில் கூறுகிறோம் கேள்:—

ஆன்மா சாதாரண சுழுத்தியிலிருப்பதுபோல், சிருட்டிக்கு முன் எல்லா ஆன் மாக்களும் (பூர்வம் செய்த கர்மவாசனைகளோடு) அவித்தையென்ற மாயையின் கண்ணே (மெழுக்குருண்டையில் தங்கப்பொடிகள் மறைந்து கிடப்பது போல்) மறைந்திருக்கும். (இவ் வான்மாக்கள் இனி ஜனித்துத் தம் கர்மங்களை யனுபவித் தொழிக்கவேண்டிய பரிபாசகாலும் வந்தபோது,) ஈசுவரனுடைய கருணை நோக்கத்தால் மேற் கண்ட மாயை, தான் முன்னிருந்த (மறைவான) நிலைமையை விட்டு மூன்றுவித குணங்களாய் வெளிப்படும்.

[ஆவரணம் என்றால் மூடுதல் அல்லது மறைத்தல் செய்வது என்று பொருள். ஆன்மாவின் நிஜசொரூபம் தெரிய வொட்டாது மறைப்பதால் இதற்கு இப்பெயர் வந்தது. இதுவே கர்மங்களை ஆன்மாவோடு பொருத்தி வைக்கும் பசைபோன்றது. இது வெளிப்படத் தோன்று திருத்தலால் அவ்வியத்தம் என்று கூறப்பட்டது. (வியத்தம் = வெளிப்படத் தோன்றல். அவ்வியத்தம் = வெளிப்படாது மறைந்திருத்தல்). இந்த ஆவரணம் வித்தையென்கிற ஞானத்தினுல் அழிவதால் இதற்கே அவித்தையென்றும் பெயர். இது பிரபஞ்ச உற்பத்திக்கு ஓர் காரணமாயிருத்தலால் இதற்கு பிரகிருதியென்றும் பெயர். இந்த ஆவரணம் பரமான்மாவையும், தன்னைத்தானறிந்த பிரம்ம ஞானியையும் தவிர மற்ற சீவர்களுக்கு ஆன்ம பரமாத்மாக்களின் சொரூபம் சற்றும் தெரியவொட்டாது திரைபோலும், மழைகாலத்து மூடுபனிபோலும் மறைக்கும். தாயுமானவர், "மாயையெனும் திரையை நீக்கி நின்னையாரறிய வல்லார்......" என்று கூறியது இந்த ஆவரணமாகிய திரையையே.]

முக்குணங்களின் விவரம்.

(1) சத்துவம். (2) இராஜசு. (3) தமசு.

1. சத்துவகுணம்:— இதுவே உத்தமமானகுணம். இது வெண்மை நிறத்தையும், தெளிந்த சுத்த ஜலத்தையும் போன்றது.
2. இராசதகுணம்:—இது மத்திமமான குணம். செவப்புநிறத்தையும் கலங்கிய நீரையும் ஒத்தது.
3. தாமதகுணம்:—இது அதமமான குணம். சுத்தக் கறுப்புநிறத்தையும், அசுத்தமான சாக்கடைச் சேற்று ஜலத்தையும் ஒத்தது.

சத்துவகுணம் சுத்த சாந்தம், ஜீவகாருண்யம், ஈசுரபக்தி, மோக்ஷ இச்சை, தெய்வசிந்தனை முதலியவற்றையுடையது. இராஜோகுணம் இலௌகிக விஷயங்களிலும், உலக போகத்திலும் பிரியமுடையது. துவேஷம், உரோஷம், சாதாரணகோபம், இச்சை, இவையாவும் இராசத குணங்களே. தமோகுணம் தன்னை மறந்த கோபம், அதிக ஊண்புசித்தல், அதிக நித்திரை, மயக்கம் முதலிய இழிவான குணங்களையுடையது.

இம்மூன்று குணங்களும் எப்போதும் ஒன்றோடொன்று கலந்தேயிருப்பினும் ஒரு போதும் மூன்றும் சமமாயிராது.

எப்போதும் ஏதாவதொன்று மட்டும் மேலோங்கியும் மற்ற விரண்டும் தாழ்ந்துமே யிருக்கும்.

இனிப்பிரபஞ்ச சிருட்டியைக் கிரமமாய்க் கூறத் தொடங்துவாம்.

[சிருட்டியில் கிரம சிருட்டியென்றும் உகபத் சிருட்டி யென்றும் இரு வகையுண்டு. இவற்றில் கிரமசிருட்டி என்பது, “ஆவரண சத்தியிலிருந்து ஆகாயம் உண்டாயிற்று, ஆகாயத்திலிருந்து வாயு உண்டாயிற்று, வாயுவினின்று அக்கினியுண்டாயிற்று, அக்கினியிலிருந்து அப்பு உண்டாயிற்று, அப்புவினின்றும் பிருதிவியுண்டாயிற்று” என்று வரிசைக் கிரமமாய்க் கூறுவது.

உகபத் சிருட்டி யென்பது, ‘‘வாயுவின் சேட்டையால் கடலில் எப்படி அலை, திவலை, குமிழி, நுரையாதிகள் ஏககாலத்திலுண்டாயிற்றோ, அவ்வாறே அகண்ட பரிபூரண சொரூபத்தில் தநு, கரண, புவன போகங்களாகிய யாவும் அப் பரம்பொருளின் கிருபா நோக்கத்தாலேயே மாயா சம்பந்தத்தால் ஏககாலத்தில் தோன்றின” என்பதாம். உகபத் சிருட்டியே வேத சம்மதமாம் என்றும், யாவும் எங்கிருந்து உற்பத்தியாயினவோ அவ்வாறே அந்த விடத்திலேயே ஒடுங்கி மறைகின்றன வென்ற உண்மையை நன்குணர்வதற்காகவே மேல் கண்ட கிரமசிருட்டி முறையாய்க் கூறப்பட்டிருக்கிற தென்றும் அருளப்பட்டிருக்கிறது].

அகண்ட பரிபூரண சச்சிதானந்த சொரூபமாகிய பரப்பிரம்மத்தினிடத்தில், இளிஞ்சிலில் வெள்ளி தோன்றுவது போல், மூலப் பிரகிருதியென்ற ஒரு சக்திதோன்றியது. இப்படித் தோன்றுவதையே அத்தியாரோபம் என்றும் ஆரோபம் என்றும் கூறுவது.

[இச் சந்தர்ப் பத்திலும் பலவிதவாதங்களுக்கு வழி யுண்டு. ஆனால் அதன் முடிவான தீர்மானத்தை யறிந்து மேல் ஆராய்ச்சி செய்யலாம் என்றெண்ணுவது, கடலில் அலை நின்றபிறகே ஸ்நானம் செய்யலாம் என்று கருதுவது போலவே யாகும். “பரிசுத்தமான பிரம்மத்தினிடத்தில் இம்மாயை எப்படி யுண்டாயிற்று? ஆன்மா கன்மம் செய்ததால் ஜனிக்கிறது என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. அப்படி யிருக்க முதல் முதல் ஜன்மம் எடுத்தபோது அதற்கு முன் தேகமின்றி கன்மத்தை யெப்படிச் செய்தது? ஜன்மம் முன்பா கன்மம் முன்பா?” என்கிற கேள்விகளெல்லாம் ஒரு பொருளையே குறிக்கும். ஆன்மாக்கள் மாயையின் வயப்பட்டிருக்கிறவரையில் அம் மாயையின் உளவை யறியமுடியாது. மாயையை நீக்கிக்கொள்ள வழி கூறப்பட்டிருக்கிறது. அவ்வாறே முயற்சிசெய்து நீக்கிக்கொண்டால் எல்லா உளவும் அருளால் விளங்கிவிடும். அப்படிக் கண்டு திருப்தியடைந்தே கம்

முன்னோரெல்லாம் இவ்வுலகத்தி லிருந்துகொண்டே பேரானந்தத்தை யனுபவித்துக்கொண் டிருந்தார்கள். அவர்கள் மார்க்கம் மரணத்திற்குப் பிறகு மோக்ஷம் என்கிற ஒன்று வரும் என்று நம்பிக்கொண்டிருப்பதல்ல. இத்தேகத்தி லிருக்கும்போதே அங்கை நெல்லிக்கனிபோல் அப்பேரின்ப நிலையை யனுபவிப்பது. இஜ்ஜன்மத்தில் அல்லது சமீபஜன்மத்தில் மெய்ஞ்ஞானத்தையடையத் தடையாக விருக்கும் மிக்க தீவினையை யுடையோர், இச்சமாதானத்தால்திருப்திடையாமல் பிறப்பிறப்பாகிய பவக்கடலில் சுழன்று அவதிப்பட்டுக்கொண்டே யிருப்பார்கள். பரிபாகபக்குவமுடையோர் இத்தகைய சந்தேகங்களுக்கு மயங்காது ஆன்றோர் வாக்கில் நம்பிக்கை வைத்து மாயையையொழிக்க முயல்வார்கள்.

இன்னும் பிரம்மத்தையும் ஆத்மாவையும் போல் இம்மாயையும் அநாதி நித்தியமா, அநித்தியமா என்ற ஒரு கேள்வியிலும் வாதங்கள் நிகழ்கின்றன. இதில் சுலபத்தில் சமாதானமடையக் காரண மிருந்தும், கக்ஷி பேதத்தாலுண்டாகும் துவேஷ புத்தியால், அனுபவமாய் உண்மையையறிய முயலுவதைவிட்டுச் சிலர் வீண் தர்க்கவாதத்திலிறங்கி விரோதங்களையும் விபரீதங்களையும் உண்டாக்கிக் கொள்கிறார்கள்.

மாயை நித்தியமென்றுகூறுவதும் மகான்கள் எழுதிய நூல்களே. அவர்களும் ஆண்டவன் அருள்பெற்று முத்தியடைந்தவர்களென்பதே சர்வஜன சம்மதம். அம்மாதிரியே மாயை அநித்தியமென்பதும் வேதம் முதலிய பிரபலநூல்களில் கூறப்பட்டிருப்பதே. அக்கொள்கையின்படி முத்தியடைந்த ஆன்றோர் எண்ணிறந்தோர். அப்படி யிருக்க, ஒரு கட்சி கூறுவது மட்டும் எப்படிப் பொய்யாயிருக்கும் என்று இதைப்பற்றித்தர்க்கமிடுவோர் எண்சிந்திக்கலாகாது? சற்று சிந்தித்தால் சாதாரண அறிவுடையோர்க்கும் இரண்டு அபிப்பிராயங்களிலும் உண்மை யிருக்கவே வேண்டுமென்று புலப்படும். ஆனால் 'நித்தியம்' 'அநித்தியம்' என்ற நேர் விரோதமான இரண்டு இலக்ஷணங்களும் ஒன்றி விடத்திலேயே யெப்படி யிருக்கும் என்கிற ஒரு ஆக்ஷேபனை தோன்றுகிறது.

ஆனால் இந்தச் சாத்திர ஆராய்ச்சியில் இத்தகைய சந்தர்ப்பங்கள் பல காணலாம். அவற்றில் திருட்டாந்தமாய் இரண்டொன்று மட்டும் கூறுகிறோம். பரமாத்மாவாகிய பரப்பிரம்மத்தின் இலக்ஷணங்களைப் பற்றிக் கூறும் வேதமே, பிரம்மம் அணுவுக்கு அணு(சிறியவற்றிற்கெல்லாஞ்சிறிது-அதிலும் சிறியது கிடையாது) என்றும், மஹத்திற்கு மஹத்து (பெரிய வஸ்துக்களுக்கெல்லாம் பெரிய வஸ்து - அதிலும் பெரியவஸ்து கிடையாது) என்றும் பிரம்மம் மனம் வாக்குகளுக்கு எட்டுமென்றும், அவைகளுக் கெட்டாதென்றும் — பிரம்மம் சமீபத்திற்குச் சமீபமென்றும், தூரத்திற்குத்தூரமென்றும் கூறுகிறது. இப்படி விரோதமாய்த் தோன்றும் இரண்டு இலட்சணங்களும் காரணத்தோடு நிருபிக்கப்படுகின்றன. இவ்வாறு பலவுள. அவற்றை யாங்காங்கு வருமிடத்துக் காணலாம்.

மாயை நித்தியமென்பதும் அநித்தியமென்பதும் அவ்வாறே. இரண்டிலும் உண்மையுண்டு. இது சமஷ்டி வியஷ்டி பேதத்தால் நேர்ந்தது. 'சமஷ்டி' எனல் பலகூடிய கூட்டம்; தோட்டம் என்பதுபோல். 'வியஷ்டி' என்பது தனி; மரம் என்பது போல்.

மாயை யொழிந்தாலன்றி மனிதன் மோக்ஷ மடைவதில்லை யென்பது யாவரும் அறிந்ததே. ஒருவன் சாதனங்களை யடைந்து மன நாசம் செய்து

எப்போது தன்னை யறிகிறானோ அப்போதே தன் வரையில் மாயையை யொழித்துக் கொண்டவனாகிறான். அனுபவத்தில் மனமே மாயையன்றி வேறு மாயையில்லை.

"மனமனம் எங்குண்டு மாயையும் அங்குண்டு
மனமனம் எங்கில்லை மாயையு மங்கில்லை
மனமாயை யன்றி மற்றொன்று மில்லை
பினையாய வேண்டா பிதற்றவும் வேண்டா
தனையாய்த் திருப்பது தத்துவந்தானே" (பாடுதுறை)

என்று ஆன்றோர் அருளியவாற்றா லுணரலாம்.

இதனால் மாயை அநித்தியமென்று நன்குவிளங்குகிறது. "மாயை அநாதியாயிருப்பதாயிற்றே. அது எப்படி யழியும்?" என்று தனஞ்சயன் கேட்டதற்குப் பகவான் "ஒரு மலைக்குகையில் இருள் அம்மலை யுற்பத்தியான காலமுதலே யிருந்தாலும், தீபவொளியைக் கண்டதட்சணம் அழிவது போல் மாயை அநாதியாயினும் ஞானோதயத்தால் அழியும்" என்று அருளினார்.

இனி முக்தியடைவோர் அவர்கள் வரையில் மாயையை யொழித்துக் கொண்டாலும், பிரபஞ்சசிருட்டி முதலியவற்றிற்குக் காரணமாகிய ஜகமாயை யடியோடு அழிவதில்லை. அதனால் மோக்ஷமடைவோர் அடைந்துகொண்டேயிருப்பினும், பிரபஞ்சத்தில் நடக்கும் ஆண்டவனது பஞ்சகிருத்தியம் தடையின்றி நடந்துகொண்டே யிருக்கிறது. இவ்வாற்றால் மாயை நித்தியமென்பதும் உண்மையே.

ஆயினும் அஞ்ஞான நிலையிலுள்ள நாம் மாயையை யொழிக்க வேண்டியவர்களாதலால் மாயை அநித்தியம் என்கிற கொள்கையையே கடைப்பிடித்து முயன்றால்தான் அவ்வாறே யதை யொழிக்கத்தக்க உற்சாகமும் நம்பிக்கையும் நம்மில் ஜனிக்கும். இம்மாயையின் விஷயத்தைப்பற்றி பின்னால் சந்தேகர் தெளிதற் படலத்தில் விவரமாய்க் கூறப்படுகிறபடியால் ஈண்டு இம்மட்டில் நிறுத்துகிறோம்.] (தொடரும்.)

சீடன்.

பழமொழிகள்

(385-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

தாய் அறியாச் சூலுண்டோ.
தாய்க்குப் பின் தாரம்.
தாய் வசை பிள்ளைக்குத் தாக்குமோ?
தாழ்விலே பெருமையும் வாழ்விலே தாழ்மையும் வேண்டும்.
தானே கனியாப் பழத்தைத் தடிகொண்டு அடித்தாற் கனியுமா?
தான் பிடித்த முயலுக்கு மூன்றே கால்.
திக்கற்றவனுக்குத் தெய்வமே துணை.
திருடனைத் தேள் கொட்டினது போல்.
திருப்பதி அம்பட்டன் க்ஷவரம் செய்வது போல்.
210 தீ இல்லாமல் புகை எழும்பாது.
தீட்டின மரத்தில் பதம் பார்க்கிறதா?

பதமாகாத சோற்றை யுண்டால் மலஜலச்சிக்கலும், அஜீர்ணவியாதியு முண்டாகும். அவ்வன்னசாரமும் சரீரத்தில் பரவாது. எனவே அவ்வன்னத்தினாலாகும் பயனாகிய இரத்தவிருத்தி முதலியனவு முண்டாகாவாம்.

“ அதிசுடுகை யன்ன மரத்தபித்தக் தாகம்
பிதிரேறு சித்தப் பிரமை—மதரோகம்
என்றுரைக்கு நோய்கட் கிடங்கொடுக்குந் தப்பாது
குன்றுரைக்கும் பூண்முலையே கூறு ”

அதிசுடுகையன்னத்தினால் இரத்தபித்தமும், தாகமும் அதிகரிக்கும்; மதிமயக்கமுண்டாகும்; மதரோகம் எழும். (நாடிநரம்புகள் தளர்ச்சியும் அடையும்).

“அற்பசூட் டன்னம்வா தாதிகளாற் பீநசத்தால்
உற்பவித்த நோயை ஒழித்திடற்கு—நற்பலத்தைச்
செய்யு மருசிதனைத் தீர்க்குஞ்சர் வோத்தமமாம்
பெய்யும்வளைக் கைமாதே பேசு”

மிதமானசூடுள்ள அன்னம் வாத பித்த சிலேத்துமங்களா லுண்டாகும் நோய்களையும், பீநசத்தாலுண்டாகும் நோயையும் (கபாலவிகாரத்தா லுண்டாகும் நோய்கள்) நீக்கும்; நல்ல வலுவைக் கொடுக்கும்; போஜனத்தில் ருசியில்லாமலிருக்கிற நோயையும் தீர்க்கும்; ஆதலால் அது மிகவும் சிறந்த உணவாம்.

“தென்புவியி னுளுஞ் செழித்துவள ருஞ்சாலி
வன்பு புழுங்கல் வடிசாதம்—முன்புணவே
வாயுவிலை யத்தால் வலியும்வன் னேயுமிலை
நோயுடையார்க் காகு நுவல்”

புழுங்கலரிசிச் சோற்றில் வாயுவில்லை. அதனால் சரீரத்துக்குப் பலமுமுண்டாகாது. வியாதியுங் கிடையாது. ஆதலால் வியாதிக்காரர்களுக்கு மிக்க சௌக்கியத்தைக் கொடுக்கும்.

“பச்சரிசிச் சோறு பலங்கொடுக்கும் வாயுவென்பார்
நிச்சயமாப் பித்தத்தை நீக்குங்காண்—அச்சமற
மூத்திரகி ரிச்சரத்தை முன்பொழிக்குஞ் சேய்க்குமந்த
மாத்திரமுண் டாக்கும் வழுத்து.”

பச்சரிசிச்சோறு பலத்தைத்தரும்; வாயுவை யுண்டாக்கு மென்பார்; பித்தத்தை ஒழிக்கும்; மூத்திரகிரிச்சரமென்னும் நோயை வராமல் தடுக்கும்; குழந்தைகளுக்கு மாந்தத்தை யுண்டாக்கும் என்பார்கள்.

“சுத்தவன்னங் குற்றமிலை தோஷங் களையகற்றும்
முத்தாத்தே கிக்குமது முக்கியங்காண்—பத்தியத்திற்
காகுமது முப்பிணிக்கு மாம்வியஞ்ச னங்கலந்துண்
ணகுமுண்ணோ யெல்லா மிரங்கு”

நன்றாய்ப் பக்குவமான சுத்த அன்னத்திற்கு ஒரு தோஷமுமில்லை. எல்லாத்தோஷங்களையும் நீக்கும். வாதம், பித்தம், சேத்துமம் என்கிற மூவகைப்பட்ட சரீரிகளுக்கும் ஒத்துவரும். பத்தியத்திற்கு நல்லது. சரியான வெஞ்சனங்களுடன் கலந்துண்ண எல்லாநோய்களும் தீரும். வியஞ்சனம்—குழம்பு, இரசம் முதலியன. இவ்வன்னத்தைப் புதிய பசுவின் நெய்யுடன் சேர்த்துப்புசிக்கப் பலமுண்டாகும். பித்தக்கிறுகிறுப்பை யொழிக்

கும். கண்ணுக்கு நல்லது. சீரணசக்திவளரும். நல்ல எள் நெய்யுடன் கலந்துண்டால் மிகுந்த பலத்தைத்தரும். போகசக்தி யதிகரிக்கும். வாதரோகம், கபரோகம், மேகரோகமெல்லாம் தீரும். பசியுண்டாகும். இவைகளைப் பகுத்தறிந்து தத்தம் சரீரத்துக்கேற்றவாறுணர்ந்து புசிக்கவும். கடைசியில் புளித்த தயிரும் உப்புங்கலந்து புசித்தால் உண்ட ஆகாரமெல்லாம் நன்றாய்ச் சீரணமாகும்.

> "மூத்ததயி ருப்புமுண முன்பிறங்கு வத்துகளிற்
> கோத்ததிரி தோடங் குடிவிலகும்—பூர்த்தியா
> யுண்டபிறகு முற்குாடு வுற்றவையெ லாம்புழுக்கக்
> கொண்டடரச் சீரணமா கும்"

என்றதனாற் கண்டு கொள்க.

உண்பதிலும் சில நியமனங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் சில வருமாறு. கட்டில் முதலியவற்றிலிருந்து கொண்டும், வாகனங்களிலிருந்து கொண்டும், படுக்கையி லிருந்து கொண்டும், கையிலேந்திக்கொண்டும், ஆசனத்தில் வைத்துக் கொண்டும், தனக்கு இடது புறத்தில் வைத்துக் கொண்டும், தலையில்வஸ்திரந் தரித்துக் கொண்டும், மடியின்மீது பாத்திரத்தை வைத்துக கொண்டும், ஒரே வஸ்திரத்தை உடுத்துக் கொண்டும், பாதுகை செருப்பு அணிந்து கொண்டும் புசிப்பதுகூடாது என்பனவாம். இவற்றில் சிலவற்றைச் சிறிது விரிப்பாம். வாகனமென்றது யானை குதிரைகளை. ஜீவப்பிராணிகளின்மீது ஏறினால் அப்பிராணிகளின் சக்தி (குணம்) இவன் சரீரத்திலேறும். அவற்றுக்கு அதிக சக்தியுண்டு. அவற்றின் மீதிருந்து புசித்தால் அப்பிராணிகளின் சரீரகுணத்தினால் அன்னம் விகாரப்பாடடையும். அதனால் அன்னத்தாலாகும் பயனை யடையாமல் துர்க்குணமான வியாதிகளுண்டாகும்; ஏனெனில் ஆடவன் சரீர சக்தியை அவ்வாகனங்கள் ஆக்ருஷித்துக் கொள்ளுவதால். பாலர்களை ஆனையின்மே லுட்காரவைத்தால் அவர்களைப் பீடிக்கும் கக்குவான் முதலிய நோய்கள் நீங்கும். இதனால் அவற்றுக்கு ஆகருஷண சக்தியதிகமாயுண்டு என்றறியலாம். குதிரைமீதேறினாலும் "தமோத்கமம்" என்கிற கொடிய உஷ்ணம் உண்டாகும். அவ்வுஷ்ணம் தீர அவன் பால்குடிக்க வேண்டும். குடிக்கும்போது கீழிறங்கிக் குடித்து விட்டுச் சற்றுநேரம் கழித்தபின்பே குதிரைமேலேற வேண்டும். ஆனை லத்தியின் நீரைப்பிழிந்து புகையிலைப் பொடி அரைத்து முகர்ந்தால் அதிக காரமாயிருக்கும். கண்ணெரிச்சலாதி நோய்களுண்டாகும். இவற்றால் அம்மிருகங்களின் சரீர உஷ்ணம் மனிதர் சரீரத்துக்கு நோய்களை யுண்டாக்கத் தக்கன வென்றுணரலாம். அவற்றின் மேலிருந்து புசிக்கும்போது அவ்வாகாரம் அந்த உஷ்ணத்துடன் கலந்தே சரீரத்தினுள் வியாபித்தால் பெருங் கெடுதி யுண்டாகுமென்பதில் தடையேயில்லை. இதுபற்றியே,

> "பரியூர்வார் பாலருந்தல் பண்பா முடற்குக்
> கரியூர்வார் பெண்ணின்பங் காணல்—பரிவாய்ச்
> சிவிகை யூர்வார்க்கு மைத்தவின்பம் சேட்செல்வார்
> பசிவிய உண்டல் பயன்."

(குதிரை யேறுகிறவர்கள் பாலருந்துவதாலும் யானை யேறுகிறவர்கள் பெண்ணின்பம் கொள்ளுதலாலும், பல்லக்கு ஏறுகிறவர்கள், தேகத்தைப் பிடித்துவிடுவதாலும் நெடுந்தூரம் செல்கிறவர்கள் பசிநீங்க உண்பதாலும் பயனடைவார்கள்.)

என்று முன்னோர் கூறியுள்ளார். கட்டில் படுக்கை முதலியவற்றி லிருக்கும்போது மனம் சிற்றின்ப போகத்தைக் கருதாநிற்கும். அதனால் நல்லெண்ணமொழியும். அதுவும் விலக்கப்பட்டது. செருப்பு முதலியவற்றுக்கும் யானை குதிரைகளுக்குக் கூறியதுபோல யூகித்துக்கொள்க. உண்ணும்போது பிராணவாயுவுக்கு வெளிவியாபாரமில்லை. ஆகாரத்தை உட்செலுத்துவதாகிய உள்வியாபாரமேயாம். மலஜலங்களை விடுங்கால் பிராணவாயுவுக்கு வெளிவியாபாரமுண்டு. ஆதலால் சரீரத்தினுள்ளிருக்கும் சில அசுத்தங்கள் ஆவிரூபமாய் மயிர்க்காலின் வழியாகக் கபாலத்தை யூடுருவி வெளிப்படும். வெளிக்காற்று பட்டவுடன் அவ்விடத்திலேயே உறைந்துவிடும். அப்படி உறையாதபடி தலையில் வஸ்திரந்தரிக்க விதிக்கப்பட்டது. உண்ணும்போது நெய்முதலியவற்றுடன் கலந்த அன்னசாரம் கபாலத்தை யெட்டும். அது கபால ஸ்தானத்துக்குப் பலத்தையுண்டாக்கும். வஸ்திரத்தைச்சுற்றினால் அச்சத்தி வஸ்திரத்தினால் ஆகருஷிக்கப்படும். அதனால் கபாலத்தில் புழுவெட்டு முதலிய சில கொடிய நோய்களுண்டாவது நிச்சயம். இதுபற்றியே உண்ணுங்கால் தலையில் வஸ்திரந் தரித்தல் கூடாது என விலக்கப்பட்டது. தனக்கு இடதுபுறத்தில் வைத்துண்டால், குடல் மலாசய முதலியவற்றுக்கு இருப்பிடமாகிய அப்பாகத்தினின்று துர்ஆவி வெளிப்பட்டுப் போஜனத்துடன் கலக்கும். அதனால் பலகெடுதியான நோய்களுண்டாகும். அவ்வாகாரமும் விஷமயமாய்விடும். மற்றவைகளையும் இவ்வாறு ஊகித் தறிந்துகொள்ளலாம். உண்ணப்போகும்போது இரண்டு கைகள், இரண்டு கால்கள் முகமாகிய ஐந்து உறுப்புகளையும் நீரால் அலம்பிச் சுத்திசெய்துகொண்டு அவ்வீரம் உலர்வதற்குமுன் புசிக்கவேண்டுமென்பதும் விதியாம். புசித்தானபின் உத்தரா போஜனம் செய்து அம்மிருதியான நீருடன் சிறிது ஆகாரத்தையும் கலந்து ரௌரவநரக வாசிகளான பிராணிகளுக்காகக் கீழேவிட வேண்டும். உண்கலத்துக்குப் பக்கத்தில் விடவேண்டும். அதற்கு மந்திரமுமுண்டு. அம்மந்திரத்தில் "இது நரகவாசிகளை உத்தேசித்துக் கொடுக்கப்படுகிறது" என்பது விளக்கியிருக்கிறது.

இங்கு நரக வாசிகள் என்றது மஹாபாவகர்மத்தால் அநேககாலம் ரௌரவாதி நரகங்களிற் கிடந்து வருந்திப் பாப சேஷத்தால் ஊர்வனவாதி ஜன்மத்தில் வந்திருக்கிற ஜீவாத்மாக்களையேயாம். அவர்களையும் கிரகஸ்தன் ஆதரிக்க வேண்டும். உண்பதற்கு முன் காகம் சுவான மாதி பசு பட்சிகளுக்குத் திருப்தி யுண்டாக்கும்படி பூதபலி கூறப்பட்டது. இங்கு புசித்தான பின் ஊர்வனவாதி ஜந்துக்களையும் போஷிப்பது கூறப்பட்டது. அதிதிபூஜையாலும், பிட்சை யிடுதலாலும் மானிடயாகம் கூறப்பட்டது. ஒரு இல்லறத்தான் இந்தப் பஞ்சமஹா யக்யத்தை நாடோறும் செய்ய வேண்டும். அதனால் தேவர், பிதிர், மனிதர், பசு, பட்சிகள், ஊர்வனவாகிய இவ்வளவு பேரும் திருப்தி செய்யப்படுதலால், அந்தக் கிருகஸ்தன் சகல பாபங்களினின்றும் விடுபட்டு, நிர்மல சித்த முடையவனாய் மோட்சாருகனாவான். இதனால் ஒரு கிருகஸ்தன் தான் புசிப்பதும் தேவாராதனையாகவே முடியும். இத்துடன் போஜனம் முடிந்தது. வாயசாதி பலிகளின் பிரயோசனத்தைச் சிறிது கூறியபிறகு இரவைப்பற்றிச் சொல்வாம்.

(தொடரும்)

திரு-அ. சிவாநந்தசாகர யோகீசுவரர்.

சந்தாநேயர்களுக்கு ஓர் அறிவிப்பு.

நண்பர்களே! நாம் எடுத்துக் கொண்ட இத்தேசத் தொண்டின் முதற் கடமையாவது:—சந்தாதாரரனைவர்க்கும் தவறின்றி மாதமாதம் கூடியசீக்கிரத்தில் சஞ்சிகையை யனுப்பிவர வேண்டியதேயாகும். ஆண்டவன் ஒருவனையே நம்பி, இதில் ஊதியம் கிடைக்குமென்பதை யென்னளவும் எதிர்பாராத இக்காகிதப் பஞ்சகாலத்தில் நஷ்டத்தோடு இடைவிடாது நடத்திவரும் நாம் மேற்கண்ட முதற்கடமையிலிருந்து தவறுவதற்கு என்ன காரணமிருக்கிறது? நம்மால் கூடிய வரையில் எவ்வளவோ சாக்கிரதை யெடுத்துக் கொண்டு நேரில் இருந்து யாவர்க்கும் சஞ்சிகைகளை யனுப்பி வருகிறோம்.

கடவுள் தயவால் நமக்கென்று ஒரு அச்சுக்கூடம் கிடைத்தவரையில், அதனால் அடைய நியாயமாய் நாம் எதிர்பார்க்கும் அவ்வளவு நன்மைகள் கிடைக்காவிடினும், அம்மாதமுதல் சஞ்சிகைகளை யாவர்க்கும் தமிழ் மாதம் முதல் தேதியே யனுப்பி வருகிறோம். இக்கடமையினின்று நாம் வேறுமென்று தவறுதல், தற்கொலை செய்ய முயல்கின்ற மூடன் செய்கையென்றே அறிவாளிகளனைவரும் உணர்வார்கள். சிலர் சந்தா நம்பர் விலாசம் (சரியாய்ப் பெயரைக்கூட) ஒன்றுமே தெரிவியாது சஞ்சிகைகள் வரவில்லையென்று 2, 3, கடிதங்கள் வரைகிறார்கள். அவைகளைப் பத்திரமாய்க் கட்டி வைக்காது நாமென்ன செய்யக்கூடும்?

உண்மையில் பலவிடங்களில் சஞ்சிகை பிறரால் அபகரிக்கப்படுகிறது. சஞ்சிகை வரும் காலத்தில் எந்தச் சந்தாதாரரேனும் ஊரிலில்லாவிட்டால், அவர் தபாலதிகாரிக்குத் தெரிவித்துச் சென்றாலும் "உமது சஞ்சிகை வரவில்லை; வந்தால் கொடுத்து விட்டிருப்போம்" என்ற விடையேகிடைக்கும். இதைப்பற்றி நாம் பன்முறை தெரிவித்தும் சந்தா நண்பர்கள் அது விஷயத்தில் கவனம் செலுத்துவதைக்காணோம்.

இதுமட்டுமல்ல. நாம் எத்தனையோ முறைகள் வேண்டிக்கொண்டிருந்தும் இன்னும் அநேகர் சஞ்சிகை சேராத அதே தமிழ்மாதக் கடைசிக்குள் தெரிவிப்பதில்லை. (இந்தியாவாசிகள்) மூன்று நான்கு மாதங்கள் கழித்து ஏதாவது வீண்சாக்குக்கூறி அச்சஞ்சிகைகளை யனுப்பும்படி கேட்கிறார்கள். பலர் சந்தா நம்பரைத் தெரிவிக்காமல் இடம் மாறுவதை மட்டும் எழுதிவிட்டு, பின்னால் "நான் அப்போதே தெரிவித்திருக்கிறேன்" என்று நம்மேல் நிஷ்டூரமாய் வரைகிறார்கள்.

முதலில் கண்ட விஷயங்களை நாம் முன்னமே பன்முறை தெரிவித்திருந்தும் சிலர்,

"சந்தாதாரர் அதிகமாய் விட்டதால் தாங்கள் இலட்சியம் செய்யவில்லை—தங்கள் அக்கரைக்குறைவாலோ—தங்கள் குமஸ்தாக்களின் முட்டாள்தனத்தாலோதான் சஞ்சிகை வந்து சேரவில்லை" என்று இன்னும் பலவாறாய் யோசிக்காமலே வரைந்து விடுகிறார்கள். அந்தோ இங்கு ஏற்பாடுகள் எவ்விதமாய் நடைபெறுகின்றன என்பதை இவர்கள் சற்றும் அறியார்களாதலால் இவர்கள்மேல் நமக்கு வருத்தமில்லை.

இப்போது நாம் அறிவித்துக் கொள்வதாவது:— சந்தாதாரர்கள் நமது கோரிக்கைகளையும் மனதில்வைத்துக் கவனித்து நடந்துகொண்டால்தான் இத்தகைய குறைகள் நேரா. இவ்விஷயம் தேசத்தொண்டைப் பொருத்தியது என்பதை நண்பர்கள் கவனத்தில் வைக்கவேண்டுகிறோம்.

இப்போது நாம் விலாசங்களை அச்சடிப்பதால், தவறாய் விலாசம் யாருக்கேனும் வந்துகொண்டிருந்தால், அவர்கள் தயவுசெய்து உடனே தங்கள் சரியான சந்தா நம்பரையும் சரியான விலாசத்தையும் தெரிவிக்கக் கோருகிறோம்.

நண்பர்கள் இனியேனும் சந்தாநம்பர், விலாசம் மாறுதல் முதலியவற்றைப்பற்றி நமது கோரிக்கைகளைச் சற்று மனதில் வைத்து நடந்துகொண்டால், சஞ்சிகை தவறின்றிவரும் என்பதில் எள்ளளவும் சந்தேகமில்லை.

பத்திராதிபர்

வைத்தியக் குறிப்பு.

(394-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

கபசுரத்திற்கு முசுமுசுக்கை, சீந்தில் கொடி, லவங்கப்பட்டை, அதிமதுரம், சுரப்பட்டை, மாவிலிங்கப்பட்டை இவைகள் வகைக்கு ¼ பலம் சேர்த்துத் தூளாக்கி, ½ படி சலம் விட்டு, ¼ படி கஷாயம் இறக்கி, நாள் ஒன்றுக்கு 3 தடவை, வேளை யொன்றுக்கு ஒரு அவுன்சு அல்லது 1 பாலாடை சாப்பிட்டுவர கபவாத சுரம் நீங்கும். இன்னும் கணக்கற்ற சிகிச்சைகள் இருப்பதினால் இத்துடன் நிறுத்திக் கொண்டு வேறு விஷயமாய்ச் சிறிது சொல்லுவோமாகவும். சுரங்கள் பலவுள்ளபடியால் அவற்றை விஸ்தாரமாய்ச் சொல்ல அவகாச மில்லாவிட்டாலும் பொதுவில் சுரங்கள் உண்டாவதற்குக் காரணங்களிலும், சுரம் முதலான வியாதிகள் உண்டாகாதிருக்கும் மார்க்கங்களிலும் சிலவற்றைச் சொல்வோம். சுரங்களின் காரணங்கள் முற் சஞ்சிகையில் சொல்லியிருக்கின்றோம். சுரம் உண்டாகாமல் இருக்க வேண்டிய மார்க்கத்தை இப்போது சொல்லுவோமாக. நமது முன்னோர்கள் சுரம் உண்டாகாதிருக்க அநேகவித வஸ்துக்களைக் கண்டுபிடித்தும் அதில் உள்ள குணங்களை விவரமாக எழுதிவைத்தும் பிறர்க்கு உபயோகமாகும்படிச் செய்வித்ததுமன்றி, வியாதிகள் உண்டாகாதிருக்க ஒரு சுலபமான வழியை ஏற்படுத்தி அவ்வழியில் சகலரும் ஒழுகும்படியான முறைமையையும் கூறியிருக்கிறார்கள். அவை யாவையெனில், சௌசம், ஆசமனீயம், பிராணாயாமம், ஸ்நானம், சந்தியா வந்தனம் என்னும் அரிய விஷயங்களைச் சகலரும் செய்யும்படி ஏற்படுத்தி வைத்தார்கள். தற்காலத்தவர்கள் முன்னோர்களின் அரிய விஷயங்களின் கருத்தை யறியாமலே அறிவிலிகளாய் மாறினபடியால், சகலத்தையும் கைவிட்டுப் பலவித ஈனர்களாயும் மேல்நாட்டாரால் ஆட்டிவைக்கும் பொம்மைகளாகவும் விளங்குகின்றார்கள். பிற் சஞ்சிகையில் அவற்றின் இரகசியங்களை வெளியிடுவோமாக. (தொடரும்)

டாக்டர் மே. மாசிலாமணி முதலியார்.

சந்தா நேயர்களுக்கு ஓர் விண்ணப்பம்

சகோதர சகோதரிகளாகிய சந்தா நேயர்களே! நாம் ஒவ்வொருவரும் நம் ஆனந்தனைப்போன்ற எத்தனையோ நண்பர்களைக் கண்ணுற்றிருப்பினும் நம் ஆனந்தனைப்போல் இத்தகைய அரிய பெரிய இலௌகீக வைதிக ஆன்மார்த்த விஷயங்களென்னும் கல்வியைக் கற்றுள்ளவனை நாம் இதுவரை பார்த்திருக்க மாட்டோம். நம் ஆனந்தனை நண்பனையடையப்பெற்ற நாம்

483

ஒவ்வொருவரும் ஆனந்த ஸாகரத்தில் மூழ்கியிருக்கின்றோமென்பது ஏனையோருக்கும் தெரிந்த விஷயமே.

நம் ஆனந்தனைக் கண்டோர் களிக்கின்றனர். காணாதோர் கதறுகின்றனர். இத்தகைய உயிர்த் தோழனாகிய நம் ஆனந்தன் மாதம் மாதம் நமக்குத் தரிஸனம்தந்து பற்பல அரிய பெரிய விஷயங்களாகிய கல்வியென்னும் அமுதத்தை நமக்கு ஊட்டுகின்றனன். இத்தகைய அமுதத்தை நாம்மட்டுமே புசிப்பதில் யாதொரு பிரயோஜனமு மின்றாம். பத்திரிகைகளிலுள்ள வியாசங்களென்னும் விஷயங்களின் தித்திப்பறியாப் பாமரர்கள் அனந்தம்பேரிருக்கின்றனர். நம் ஆனந்தன் எப்படி தன்னிடமுள்ள விஷயங்களை நமக்கு மாதம் மாதம் ஊட்டுகின்றானோ, அதுபோல நாமும் தினேதினே அப்பாமரர்களுக்கு பத்திரிகையிலுள்ள விஷயங்களாகிய அமுதத்தை ஊட்டிப் பின்னர் நம் ஆனந்தனை அறிமுகமாக்கிவிடின் அப்பாமரர்களை நம் ஆனந்தன் நல்வழியில் திருப்பி அஞ்ஞானமென்னும் அந்தகாரத்தையகற்றிப் பிரகாசிக்கச் செய்கின்றனன்.

அதில் ஒரு நண்பரின் சங்கதியைச் சுருக்கி இதனடியில் சிறிது வரைவாம்:

1905-ம் வருஷத்தில் குப்புசாமி என்ற ஒரு நண்பர் என்னுடன் கூட வாசித்து வந்தார். பிரைமெரி பாஸானவுடன் மேற்கூறிய நண்பர் பாடசாலையை விட்டு நின்று விட்டனர். பாஸானதினம் புத்தகம் பலகையைச் சிரத்தி லெடுத்தவர்தான். அதன் பின்னர் எத்தகைய புத்தகமாயினும், பத்திரிகையாயினும் கரத்தில் தொடும் வழக்கமே யில்லை. இதனைக் கண்ணுற்ற யான் ஆச்சரியமுற்றவனாய் சிற்சில சமயங்களில் போதித்தும் பயன்படவில்லை. பின்னர் ஓர் நாள் யான் ஓர் காரியார்த்தமாய் மேற்கூறிய நண்பரின் இல்லத்திற்குச்சென்றேன். கூட நம்நண்பனாகிய ஆனந்தனும் வந்திருக்கின்றனன். மேற்கூறிய நண்பர் நம் ஆனந்தனைக் கண்ணுற்றதும் என்னை விளித்து, 'நண்பரே! இச்சிறுவன்யாவன்? மிக்க காந்தியுடையவனா யிருக்கின்றனன். இவன் வரலாறுயாது?' என வினவினர். நான இதுதான் சமயமென நம் ஆனந்தனின் விருத்தாந்தங்களையும் குணாதிசயங்களையும் எடுத்தோதி அன்று நம் ஆனந்தனை அவரிடமேயேவிட்டு வந்தனன். மறுநாள் அந் நண்பர் என்னிடம்வந்து, நம் ஆனந்தனின் குணாதிசயங்களை வெகுவாய்ப்புகழ்ந்து கூறி இரவு ஆனந்தன் எனக்கு வேண்டியவரையில் போதித்து என்னைத்துன்மார்க்கமாகிய நரகத்தில் விழச்செய்யாமல் நன்மார்க்கமென்னும் புண்ணியத்திற்குச் செல்ல வழிகாட்டிய நன்றிக்குப்பதில் வருஷாவருஷம் ரூபாய் ஒன்றல்ல இரண்டு மூன்றானாலும் கொடுப்பேனென்றும், நம ஆனந்தனை என் ஆயுளுள்ளளவும் மறக்கேனென்றும் பிரதிக்ஞை செய்து இன்றளவும் அப்படியே நடந்துவருகின்றனர். பத்திரிகை யெனின் பாம்பெனவொதுங்கிய நண்பருக்குத் தற்காலம் பத்திரிகையே பரமபதம். ஆனந்தபோதினி யெனின் ஆனந்தமடைகின்றனர். மாதம் பிறந்து முதல் தேதியானதும் போஸ்டா[illegible]ஸிற்குச்செல்வதும் வருவதும் இதுதான்வேலை.

நண்பர்காள்! இத்தகைய துர்க்குணமுடையவரை நற்குண முடையவராகச் செய்தவன் யார்? நம் ஆனந்தனன்றோ; ஆதலால் சந்தாநேயர்களாகிய சோதர சோதரிகளே! நாம் ஒவ்வொருவரும் தக்க முயற்சியெடுத்து பாமரர்கட்கு நம்மாலியன்றவளவு உபதேசம் செய்து நம் ஆனந்தனை அறிமுகமாக்கி வைக்கின் நம் இந்து தேசம் எத்தகைய நிலைமையிலிருக்கு மென்பதைச் சற்று ஆழ்ந்து யோசியுங்கள். நம் ஆனந்த

போதினி பத்திரிகைக்கு 1000 சந்தாதாரர்கள் இருப்பதாக வைத்துக் கொள்வோம். வருஷந்தோறும் ஒவ்வொரு சந்தாதாரரும் புதிதாக ஒவ்வொருவரைச் சந்தாதாரராகச் சேர்க்கின் 2-வது வருஷம் 2000 பேர் 3-வது வருஷம் 4000, 4-வது வருஷம் 8000-இப்படியே வருஷா வருஷம் பத்திரிகை அபிவிருத்தியடைகின்றது மன்றி நம் இந்துதேசமென்னும் பெண்பால் கல்வியென்னும் புருஷனை யடைய ஹேதுவாயிருக்கும். நண்பர்காள்! இதனைச் சற்று ஆழ்ந்து யோசியுங்கள். 1 மற்ற தேசங்களைப்போல் கல்விப் பிரகாசமின்றி மழுங்கிக்கிடக்கும் நம் இந்து தேசமானது கல்விப் பிரகாசமுற்று விர்த்தியடைகின்றது. 2 தன்னலங் கருதாது பன்னலங் கருதும மகா-ள-ள-ஸ்ரீ பத்திராதிபரவர்கட்கும் பத்திராசிரியரவர்கட்கும் இதனால் எத்தகைய சந்தோஷம். நம் இந்து தேசம் கல்விப் பிரகாசமுற்று முன்னுக்கு வரின் நமக்கு எத்தகைய சந்தோஷம். இதைச் சற்று ஆழ்ந்து யோசிக்க உங்களை மன்றாடுகிறேன்! மன்றாடுகின்றனன், நண்பர்காள்! மகா-ள-ள-ஸ்ரீ மஹாத்மா காந்தி என்பவர் யாருக்காக இத்தகைய கஷ்டப்படுகின்றனர்; தம் பெண்டு பிள்ளை பிழைப்பதற்காகவா? அன்று பின் யாதுக்கெனின் உலகோபகாரார்த்தமாக. ஆகவே சந்தா நேயர்களே! நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் இதை வாசிப்பதோடு விட்டுவிடாமலும், சிரமத்தைப் பாராமலும் நாமெல்லோரும் பந்துக்களாயிருந்து நம் இந்து தேசமென்னும் பெண்பாலுக்கு கல்வியென்னும் புருஷனை மணம் செய்து வைப்போமாக. "முயற்சியுடையார் இகழ்ச்சியடையார்" "தெய்வத்தாலாகா தெனினும் முயற்சி தம் மெய்வருத்தக் கூலிதரும்" என்ற ஆன்றோர் வாக்கியத்தை ஆய்ந்தோய்ந்து பாருங்கள். எல்லாம் வல்ல இறைவன் அருள்புரிவாராக.

V. துப்புசாமி முதலி.
ஏழூர் (ராசிபுரம் தாலூகா)

கற்கோட்டை—நாவல்

(439-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

கரையில் காட்டப்பட்ட குறிப்பைத் தெரிந்துகொண்டோம் என்ற அடையாளத்திற்காகக் கப்பலிலிருந்த நடுத் தீபம் கீழே இறக்கப்பட்டு மறுபடி உயர்த்தப்பட்டது. ஜனங்கள் யாவரும் இன்னும் கப்பலிலேயே யிருக்கிறார்களென்றும், கப்பல் பாறைகளுக்கிடையில் சிக்கிக்கொள்ள வில்லையென்றும், ஆனால் அதிகமாய் அசைவாடிக்கொண்டு தத்தளிக்கிறதென்றும் தெரிந்தது. பெரும்பாலும் அவர்கள் படகுகளிலேறிவர முயல்வார்கள் என்று பார்த்துக்கொண் டிருந்தார்கள்.

அச்சமயம் ஏதோ ஒரு கறுத்த வஸ்து அலையில் வருவதாய்த்தெரிந்தது. உடனே ஸர்தாரும் அவர் ஆட்களும் சங்கிலிபோல் ஒருவரோடொருவர் கைகோர்த்துக்கொண்டு சரிவான [illegible]றையின் வழியாய்ச்சென்று, கடைசியிலிருப்பவன் நீரில் இறங்கி அப்பொருளை யிழுக்க, மற்ற பேர் அவன் அலையாலடித்துக்கொண்டு போகாதபடி கோர்வையாய் நெடுகக் [illegible]ரையில் ஒருவர்கரத்தை யொருவர் கோர்த்துக்கொண்டு உறுதியாய் நின்[illegible]றார்கள். அகப்பட்ட பொருள் மனிதர்தேகமல்ல. வெளிச்சத்தில் கொண்டுவந்து பார்க்கப்பட்டபோது அது ஒரு நீண்ட பெட்டியாயிருந்தது. அதைத்திறந்து பார்த்தபோது அதில் பலதேசக் கொடிகளும் இருந்தன. ஒன்றொன்றாக எடுத்தபோது இன்னொரு கொடியிருந்தது. அது கறுப்புக்

கொடி. அதன்மத்தியில் ஒருமனிதனுடைய எலும்புத்தலையும் குறுக்காய் வைக்கப்பட்ட இரண்டு எலும்புகள்போலவும் வெள்ளைநிறத்தில் இருந்தன. அதைக்கண்டதே யாவரும் ஆச்சரியப்பட்டுக் கூவினார்கள். ஏனெனில் அது கடற்கொள்ளைக் காரருடைய கொடி.

25-வது அத்தியாயம்.

சேதமடையும் கப்பல் கள்ளக்கப்பல் என்றறிந்ததே ஸர்தார் அமிர்த நாயகம் மிக்க கோபமடைந்தாரேனும், தன் ஆட்களை நோக்கி, "கள்ளப் பயல்களாயினும் நாம் காப்பாற்றவேண்டியதே. பிறகு அவர்கள் சட்டப் படி தண்டனையடையட்டும்" என்றார்.

அச்சமயம் கொள்ளையடிக்கவந்தஆட்கள் பெருங் கூச்சலிட்டார்கள் ஸர்தார் வந்திருப்பதால் கொள்ளையடிக்க முடியாமற் போகவே, கப்பற் சேதமடைந்தோர்க்கு உதவி புரிந்தால் சன்மானம் கிடைக்குமென்று எண்ணினார்கள். கூச்சலைக் கேட்டதே ஸர்தாரும் அவர் ஆட்களும் அங்கு ஓடினார்கள்.

ஜனங்கள், "ஓ! அதோ அதோ ஒரு கழியின்மேல் இரண்டுபேர்" என்றுகூவினார்கள்; ஸர்தாரும் அத்திக்கை நோக்கி, "ஆ! ஆம், ஆம். இரண்டு பேர். அதோ அதோ சமீபத்தில்" என்றார். சிலர் துணிந்து இறங்கி ஒரு கழியில் கட்டப்பட்டிருந்த ஒருமாதையும், அக்கழியைக் கஷ்டத்தோடு பற்றிக்கொண்டிருந்த ஒரு மனிதனையும் கரைக்குக் கொண்டுவந்தார்கள். அம்மனிதன் அழகான ஒரு அன்னிய நாட்டான். அவன் அந்த ஸ்திரீயைக் குனிந்து பார்த்து "மூச்சுவருகிறது, உயிரோடிருக்கிறாள்," என்றான்.

ஸர்தார் இவள் உன் மனைவியாவென்றதற்கு அவன் ஆமென்று கூறிவிட்டு, "நல்ல ஜனங்களே! எங்கள் இருவரையும் காப்பாற்றினதற்காக மிக்க நன்றிபாராட்டுகிறேன். தயவுசெய்து எட்டப்போய்விடுங்கள். இவளுக்கு ஸ்மரணைவரும்போது நான் தனியே கிட்ட விருக்கவேண்டும். இன்றேல் பயப்படுவாள்" என்றான்.

ஸர்தார்:—"இவள் பயப்படுவாளோ! அல்லது இவள் வாய் விட்டு ஏதையேனும் கூறிவிடுவாளென்று நீ பயப்படுகிறாயோ?" என்றார்.

அம்மனிதன் அவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு ஸர்தாரை யுற்றுநோக்கி, "என்ன நீர் கூறுவதனர்த்தம்?" என்றான்.

ஸர்தார் உடனே பெட்டியிலிருந்த அந்தக் கறுப்புக் கொடியை யெடுத்து பந்தத்தின் வெளிச்சத்தில் அவன் முன் காட்டினார். அதைக்கண்டதே யவன் திடீரென்று ஒரு வேங்கையைக் கண்டமேஷம்போல் அலறி, 'அட சனியனே!" என்று கூவிக்கொண்டே ஜனக்கூட்டத்தை யிருகரங்களாலும் விலக்கிக்கொண்டே யோடினான். அதைக்கண்டஸர்தார், "அடேயடே பிடியுங்கள்! அவனைப் பிடியுங்கள்! விடாதே! விடாதே!" என்று கூவினார். ஜனங்கள் பிடிக்க முயன்றும் அம்மனிதன் ஆவேசங் கொண்டவன்போல் பாய்ந்தோடிக் கொந்தளிக்கும் கடலில் குதித்துவிட்டான்.

அதைக்கண்ட ஸர்தார் கோபமடைந்து, "அட கோழைகளே! அவனைப்பிடிக்காமல் விட்டுவிட்டீர்களே!" என்றார். அவர் ஆட்களில் ஒருவன் "கூடியவரையில் பார்த்தோம். மேலும் கடலில் மீனுக்கிரையாய் மடிய வேண்டிய விதி யிருப்பவன் தூக்குமரத்தில் மடிவானா?" என்றான். கடற்

கொள்ளைக்கு மரணதண்டனை. இதனால் பிடிக்கப்பட்டாலும் அவன் தூக்கில் மடியவேண்டியவனாயிருப்பதால் அவன் அவ்வாறியம்பினான். சற்று நேரம் பார்த்தும் அவன் கடலில் எங்கும் காணப்படவில்லை. மேலும் அத்தகைய கொந்தளிக்கும் கடலில் ஒரு மனிதன் எவ்வளவு கெட்டிக்காரனாயினும் மடியாமல் தப்புவது கஷ்டமாதலையால், இந்நேரம் எந்தமீனாவது அவனை விழுங்கிவிட்டிருக்குமென்றே யாவரும் கருதிக் கொண்டார்கள்.

இரண்டு மூன்று நிமிடங்களுக்குள் கப்பலில் தெரிந்த மூன்று இராந்தல் வெளிச்சமும் திடீரென்று மறைந்துவிட்டது. "கப்பல் அப்படி திடீரென்று முழுகிவிடுமென்று நினைப்பதற்கில்லை. ஒருசமயம் சும்மாவே மாற்றிவிட்டு ஆற்றில்போய் மறைந்துகொள்ளக்கருதி தீபங்களை மறைத்துவிட்டார்களோ? அப்படியாயின் கடலில் குதித்த மனிதன் தப்பிப்போய்க் கப்பலி லேறிக்கொண்டானோ" என்று ஸர்தார் சிந்தித்தார். கடைசியில் அனைவரும் ஒரேவாக்காய் அவனும் தப்பிப்போக முடியாது, அக்கப்பலும் அந்த விடத்தைவிட்டு இப்படிப்பட்ட கடலில் செல்லமுடியாது, எல்லாம் கடலுக்கிரையாய் விட்டனவென்று கூவினார்கள். ஸர்தாரும் ஆம் அப்படித் தானிருக்கவேண்டுமென்று கூறிவிட்டுக் குகையில் இருக்கும் ஸ்திரீயென்ன நிலைமையிலிருக்கிறாளென்று பார்க்கச் சென்றார்.

கடற்கரையில் இச்சம்பவங்கள் நடந்துகொண்டிருக்கும் அதே நாளிரவில் கண்ணபிரான் விஷயமாய் இராணியின் கட்டளையை யறிந்துவரச் சென்ற சுந்தரநாயகம் பிரபுவின் ஆள் சமீபத்திலுள்ள பெரிய சுப்பூரி லிருக்கும் அப்பிரபுவின் மாளிகையை நெருங்கி வந்துகொண்டிருக்கிறான். அப்பிரபுவும் "கண்ணபிரானுடைய மரணதண்டனை சீக்கிரம் வருமா, அவனுடைய திரண்ட ஆஸ்தி பூஸ்திதி, பணம் யாவற்றையும் நாம் அடையலாமா" என்று ஆவலோடு எதிர் பார்த்துக்கொண் டிருக்கிறார். அவன் இரத்னமாளிகையின் வாயிலில்வந்து குதிரையைவிட்டிறங்கியதும் "ஆ, மணவாளா, வா வா!" என்று சந்தோஷக்கூச்சல் கிளம்பியது.

மறுநிமிடம் அவன் பிரபுவின் முன் நின்று "பிரபுவே, சந்தோஷ சமாசாரம்" என்றான்.

பிரபு.—எனக்கா !

மணவாளன்.—"ஆம். தங்களுக்கே. நாளைய தினம் கண்ணன் தலை தரையிலுருண்டுவிடும். நாளைமுதல் நான் தங்களைப் பெரிய பிரபுவேயென்று கூப்பிடுவேன்" என்றான்.

சுந்தரநாயகம் பிரபு ஓர் கீழ்த்தரப்பிரபுவே. மிக்க செல்வமும் கிடையாது. புராதனமாளிகைமட்டுமே மிக்க கெம்பீரமானது. கண்ணபிரானுடைய மிக்க உயர்ந்தபட்டமும், திரண்ட செல்வமும் தனக்குக் கிடைத்து ...மாதலால் அவன் மரணத்தில் சுந்தரநாயகர்க்கு மிக்க ஆவல். ஆயினும் ...வன் எப்படி அவனுடைய பேராசைபொருந்திய கொடிய எண்ணத்தை ...கிறார் பார்ப்போம்.

பிரபு கொண்டுவரப்பட்ட சங்கதியைக்கேட்டு மிக்க ஆனந்தமடைந்து ...வர்க்கு மிக்க பாரமான வெகுமதி கிடைக்கும். தற்சமயம் இதைப் பெற்...க்கொள்" என்று தன் கையிலிருந்த மிக்கவிலையுயர்ந்த ஒரு மோதிரத்தைக் ...ழற்றிக்கொடுத்து, "நடந்த சங்கதி யென்ன?" என்றார்!

மணவாளன்.—நான், முதல், இராணியின் காரியஸ்தரைக் கண்டு கண்ணபிரான் தங்களிடம் வந்ததாகவும், தாங்கள் இராணியின் கட்டளைப்படி

யவனைப் பிடித்து நியாயாதிபதியிடம் ஒப்புவித்திருப்பதாகவும், ஆயினும் மிக்க விசனப்படுவதாகவும் கூறினேன். பிறகு இராணியின் சமுகத்தில் நான்கொண்டுபோகப்பட்டபோது, அங்கும் அப்படியே கூறினேன். நாம் உத்தேசித்தபடியே அவன் நடவகைகள் எப்படிப்பட்டவை யென்று என்னைக் கேட்டார்கள். அப்போது நானே கூறும் பாவனையாய் எவ்வளவுவரையில் கூறவேண்டுமோ அதற்கு அதிகமாகவே கூறினேன். அவனைவிட அயோக்கியன் உலகில் கிடைப்பது கடினம் என்று விளங்கும்படி கூறி, ஆனால் பாபம் பிரபுவுக்கு அவ்வளவும் தெரியாது என்று கூறினேன். கடைசியில் இராணி "சட்டத்தின்படி தத்கால சந்தர்ப்பத்தை யனுசரித்து எப்படி நடத்தவேண்டுமோ அவ்வாறேசிந்தித்து நடத்தும்படி நியாயாதிபதி நகப ஸர்தார் அமிர்தராயக மவர்களிடம்கூற என்று கட்டளையிட்டதோடு, தங்களுடைய இராஜ விசுவாசத்திற்கு மிக்க சந்தோஷம் கொள்வதாய்க் கூறச் சொன்னார்கள்" என்றான்.

பிரபு—"பேஷ், இது கொலை உத்தரவிற்குச் சமதையே. நியாயாதிபதி, விசாரணை முதலிய எதுவும் செய்யவேண்டிய அக்கறையே யில்லை, உடனே வேலையை முடிக்க வேண்டியதே" என்று சந்தோஷத்தால் பொங்கினார்.

மணவாளன்—"பிரபுவே, நாளை நான் இராணியின் கட்டளையைக் கூறியவுடனே ஆலசியமின்றி வேலைமுடித்துவிட வேண்டும். ஏனெனில், கண்ணப்பன், நாம்தான் மடியப் போகிறோமே யென்று, படிகளின் சங்கதியை வெளியிட்டு விடுவானோவென்று அஞ்சுகிறேன்" என்றான்.

பிரபு.—ஆ! அன்று கண்ணன் எறியதினம் அப் படிக்கட்டுகளின் ஓர்பாகம் கீழ்விழுந்ததை யின்னும் சரிப்படுத்த வில்லையே!

மணவாளன்.—யாரேனும் நம்மவரில் ஒருவன் உதவியைக்கொண்டு செய்து விட்டிருக்கலாமே.

பிரபு.—"இன்னொருவரை யந்த இரகசியத்தில் சேர்ப்பது அபாயம்; ஆதலால், நீயே வரட்டுமென் றிருந்தேன்; நீ முன்னே போசனம்செய்துவிட்டுவா" என்றார்.

மேற்கூறப்பட்ட படிக்கட்டுகளின் கீழ் ஓர் ஆழமுள்ள பெரிய கிணறு இருக்கின்றது. கீழுள்ள தடித்த சுவரில் ஒரு அறைக்குள் அதற்கு வேண்டிய எந்திரம் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. படி விழுந்தபின் அந்த எந்திரத்திலுள்ள ஒரு சூத்திரக்கயிற்றின் உதவியால், ஒரே மனிதன் ஒரு சக்கரத்தைச் சுற்றிப் படிகளை, முன்போல் மேலுக்கு ஏற்றிப் பழைய நிலைமையில் பொருந்தும்படி செய்துவிடலாம். எந்திரத்தின் தலைப்பில் இரண்டு மரைகளிருக்கின்றன. அவற்றின் பக்கத்தில் தொங்கும் ஒரு பெரிய இரும்புச் சட்டத்தை மரைகளுக்கு நேராய் நிறுத்தி அம்மரைகளை முடுக்கிவிட்டால், படிகளின்மேல் மனிதர் ஏறினால் படிவிழாது. மரைகள் கழற்றப்பட்ட நிலையிலிருந்தால்தான் படி விழும். இந்த விவரம் வாசிப்பவர் மனதில் தங்கி யிருக்கவேண்டும்.

மணவாளன் போஜனம் முடிந்து வந்ததும், "பிரபுவே ஆயத்தமயிருக்கிறேன்" என்றான். உடனே பிரபுவும் மணவாளனும் யாருக்கும் தெரியாமல் கீழிறங்கினார்கள். மணவாளன் கையில் ஒரு சுருணை கப்பிக்கயிறு எடுத்துச் சென்றான். (தொடரும்) ஆரணி. குப்புசாமி முதலியார்.

" ஆனந்தபோதினி " பஞ்சாங்கம்

சித்தார்த்திஞு ஆடிமீ —சாலிவாகனம் 1841—கலியுகாதி 5020—

பசலி 1328-29—கொல்லம் 1094-95—ஹிஜரி 1337—

இங்கிலீஷ் 1919-ம் ஞு ஜூலைமீ —ஆகஸ்டுமீ

ஆடிமீ	ஜூலைமீ	வாரம்	திதி.	நக்ஷத்திரம்.	யோகம்.	விசேஷங்கள்.
1	16	பு	தி-13-19	அவி-16-58	ம-17 சி	மாதப்பிறப்பு
2	17	வி	ச-10-29	சதை-15-56	ம-16 சி	கரிநாள்
3	18	வெ	பஞ்-6-37	பூர-13-55	சித்த-60	ருதுசாந்தி
4	19	ச	ஷ-1-15	உத்-11-8	சித்த-60	மேற்கே பிரயாணம்
5	20	ஞா	அ-50-50	ரேவ-7-44	அ-60	சாத்திராப்பியாசம்.
6	21	தி	நவ-44-45	அச-3-51	சித்த-60	விதை விதைக்க
7	22	செ	தச-38-40	கிரு-55-40	சி-56 அ	கிருத்திகை விரதம்
8	23	பு	ஏ-32-43	ரோக-51-48	சித்த-60	சீமந்தம், கர்ணவேதை
9	24	வி	து-27-1	மிரு-48-13	மர-60	………………
10	25	வெ	திர-21-48	திரு-45-17	சித்த-60	கரிநாள்
11	26	ச	ச-17-17	புன-43-3	சித்த-60	மேற்கே பிரயாணம்
12	27	ஞா	●-13-36	பூச-41-47	சித்த-60	அமாவாசை விரதம்
13	28	தி	பிர-11-0	ஆயி-41-2	சித்த-60	நவக்கிரக சாந்தி
14	29	செ	து-9-26	மக-12-28	சித்த-60	கசம்தோண்ட
15	30	பு	தி-9-3	பூர-44-36	அ-60	சித்திரம் எழுத
16	31	வி	ச-10-5	உத்-48-0	ம-48 சி	………………
17	1	வெ	ப-12-23	அஸ்-52-38	அ-52 சி	சீமந்தம், விதைக்க
18	2	ச	ஷ-15-55	சித்-56-7	ம-58 அ	………………
19	3	ஞா	ஸப்-20-0	சுவா-60-0	சித்த-60	
20	4	தி	அ-24-12	சுவா-4-14	மர-60	
21	5	செ	நவ-29-33	விசா-10-38	ம-11 சி	
22	6	பு	தச-34-19	அனு-16-57	சித்த-60	
23	7	வி	ஏ-38-28	கேட்-22-49	சித்த-60	
24	8	வெ	து-41-40	மூல-27-50	அ-28 சி	
25	9	ச	திர-43-47	பூரா-31-50	சித்த-60	
26	10	ஞா	ச-44-42	உத்-34-38	அ-60	
27	11	தி	○-44-47	திரு-36-11	அ-36 சி	
28	12	செ	பிர-42-37	அவி-36-31	சித்-36-ம	
29	13	பு	து-39-48	சத-35-42	சி-35 அ	பூமி, கிரகம் வாங்க
30	14	வி	தி-35-57	பூர-33-48	சித்த-60	சப்லை எத்தம் போட
31	15	வெ	ச-31-21	உத்-31-9	சி-31 அ	கொடிகள் உதயம்
32	16	ச	ப-26-7	ரே-27-53	ம-28 அ	மேற்கே பிரயாணம்

1919-ம் ஞு ஆகஸ்டுமீ

		கே	செ
	28-க-செ 18-கன்-ச		ச-பு குரு
			சு-சு
	ராகு		

PRINTED AND PUBLISHED BY N. MUNISAWMI MUDALIAR, AT THE "ANANDA BODHINI" PRESS, 15, VENKATESA MAISTRY STREET, MADRAS.

MAHAMAHOPADHYAYA
DR. U. V. SWAMINATHA IYER LIBRARY